

Φοιτισμα

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
από τα
ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΝΙΑΤΑ

Συνέντευξη
Άρης Χατζηστεφάνου

Συνέντευξη
Εύα Νίκου - Δημήτρης Προφέντζας

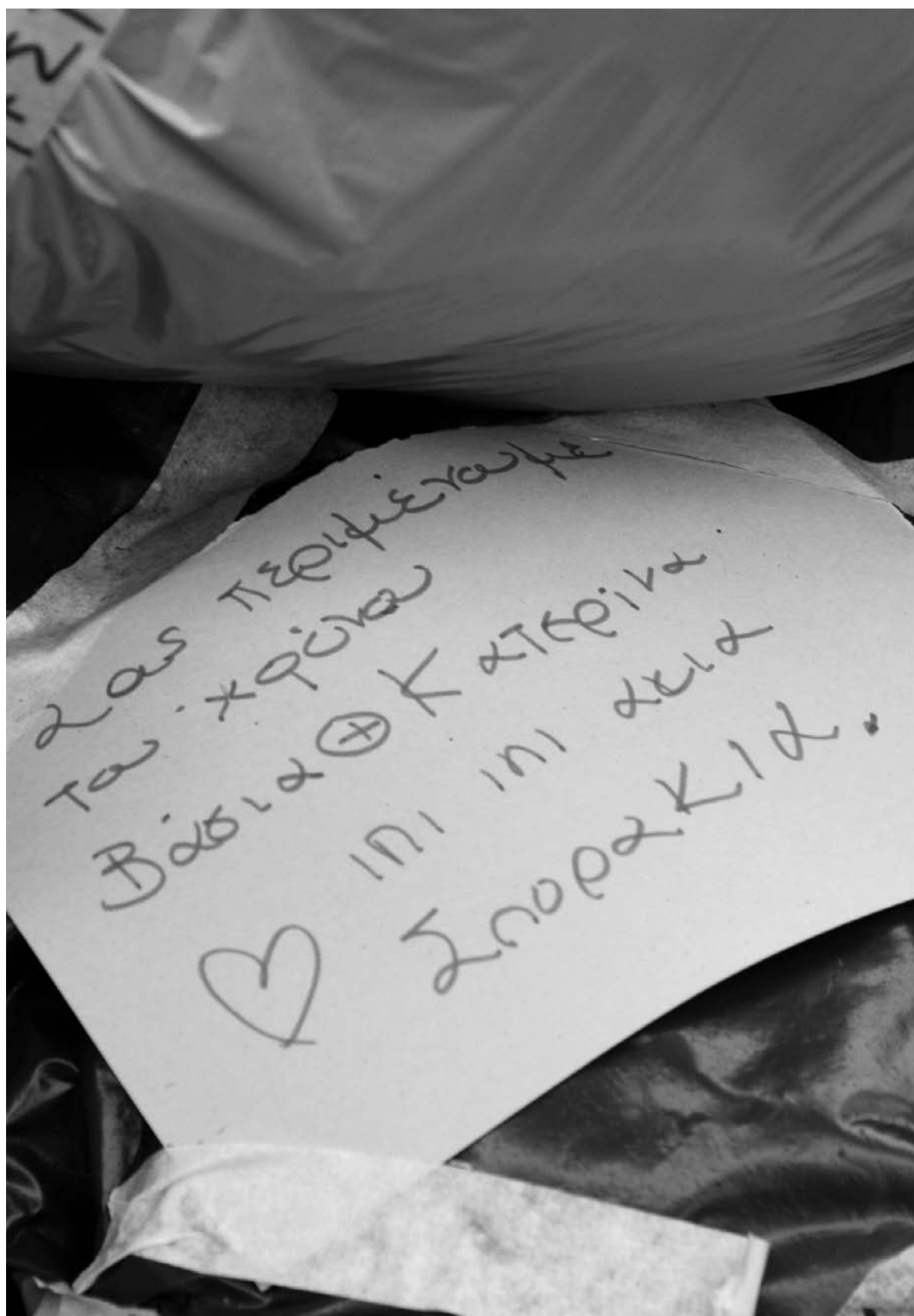
Κώστας Ευαγγελάτος
Γιώργος Βαρλάμος

Σελίδες για
το θέατρο
τον κινηματογράφο
το βιβλίο
τη μουσική
την 27η Έκθεση προσφοράς

Εθελοντές σε δράση
Κατασκήνωση 2023
13ο Χριστουγεννιάτικο Παζάρι
Έργα βελτίωσης εγκαταστάσεων

Εθελοντές σε σκέψεις

τεύχος 27
2024



Θέλουμε "συμπλήρωμα"

Ήταν Ιούλης του 1978, 22 χρόνων τότε, φοιτητής, ενεργό μέλος του φοιτητικού κινήματος, τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, των τεράστιων διαδηλώσεων κατά της Δεξιάς, των μεγάλων ελπίδων ότι ο σοσιαλισμός στην Ελλάδα είναι ante portas, που η Μαρία μου μίλησε για την κατασκήνωση του Παπα-Πυρουνάκη. Την κατασκήνωση των άπορων παιδιών από την Ελευσίνα. Ένωσα πως πρόκειται για κάτι σημαντικό, αντικοφορμιστικό και δήλωσα αμέσως παρών. Πήγα με τις ιδέες μου, με την ορμή των 22 χρόνων που τα ξέρει όλα και τα μπορεί όλα και με μια φυσαρμόνικα. Θα ήμουν ο ομαδάρχης των πιο μεγάλων αγοριών.



Η γνωριμία μου μαζί τους -με τον Πίπη, τον Μανώλη και τους άλλους- έγινε παίζοντας στη φυσαρμόνικα το Bella ciao. Ήθελα άμεσα να φτιαχτεί ένα πεδίο, όπου οι κανόνες να μην είναι το πρώτιστο της κοινής μας διαβίωσης, αλλά δράσεις πρωτότυπες, κοινές που μέσα από αυτές θα σφυρηλατούνταν σχέσεις, φιλίες που για αυτά τα παιδιά του μόχθου, της φτώχειας και της απαξίωσης ακόμα κι από το στενό τους περιβάλλον, θα ήταν ένα θεμέλιο για να πορευτούν στη ζωή και να προοδεύσουν.

Τα γέλια κι οι χαρές της αρχής γρήγορα έδωσαν τη θέση τους στα ζόρια. Για να δω άμεσα, στην πράξη ότι είχα μπροστά μου αγρίμια, πολεμιστές που δεν ήξεραν πώς να πολεμήσουν. Κάτσαμε να φάμε στο τραπέζι της ομάδας. Ξαφνικά βλέπω τον Πίπη, τον ηγέτη τους, να πηγαίνει σε έναν πισσιρικά μικροκαμωμένο και να του παίρνει λίγο από το φαγητό του. Όταν ακολούθησε και δεύτερος, ο μικρός έβαλε τα κλάματα. Λέω απευθυνόμενος στο Πίπη: "Αν εγώ έρθω και σου πάρω λίγο από το φαγητό σου, εσύ θα μπορέσεις να αντιδράσεις;" "Ναι", μου απαντάει. "Θα σε κάνω σώσπαστο στο ξύλο. Τέτοιο ξύλο δεν θα έχεις φάει στη ζωή σου." Ο Πίπης πιάνει την ουσία και λέει: "Και τι να κάνουμε; Πεινάμε." Του λέω: "Εσύ δεν είσαι ο αρχηγός εδώ;" "Ναι" μου απαντάει. "Τότε θα πάρεις άλλους δύο μαζί σου και θα πας στη Κυρία που μαγειρεύει και θα της πεις ότι εμείς είμαστε μεγάλοι και δεν μας φτάνει το φαγητό και θα ζητήσετε συμπλήρωμα." "Μπορούμε να το κάνουμε αυτό;" "Και βέβαια μπορείτε". Σε λίγο γύρισαν με δύο πιατέλες φαγητό. Το χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά. Τον πρώτο που φρόντισαν ήταν τον μικρό που είχαν ρίξει. Εκεί είχαμε και την πρώτη θριαμβευτική ιαχρή της ομάδας.

Η εμπειρία αυτή είχε πολλά σπουδαία επεισόδια.

Πάνος Βαρβέρης

Ιδιοκτησία: Κατασκηνώσεις
Χαρούμενα Παιδιά - Χαρούμενα Νιάτα
Γραφεία: Χέυδεν 14, 10434 Αθήνα
τηλ. 210.32.26.019, fax 210.32.57.801
website: www.kataskinosi.gr
e-mail: kataskinoseis@yahoo.com

Εκδότης - Αρχισυντάκτης **Πέτρος Καλλίτσης**

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Αλέξανδρος Αλεξανδρίδης Βαγγέλης Κουτσοχερίτης
Δημήτρης Αντωνίου Αλέξανδρος Κυτίνας
Πέπη Βατικιώτη Μαριλού Μίλες
Μάρθα Δελή-Πυρουνάκη Σπήλιος Πέτζας
Μαρία Δραγανούδη Μαρία Σπάτουλα
Νίκος Καλλίτσης Βάσια Στάθη
Φοίβος Καλλίτσης Κατερίνα Τζινίδη

ΕΙΔΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Κατερίνα Αντωνιάδη Δαμιανός Μπαρουξής
Πάνος Βαρβέρης Χρύσα Μπάστα
Μαρία Βυργιώτη Δέσποινα Τσουκαλά
Κώστας Ευαγγελάτος Χριστίνα Φούζα
Σόνια Καραγεώργου

Γραφιστική Επιμέλεια Φωτογραφίες
Δημήτρης Αντωνίου Πέτρος Καλλίτσης
Μαρία Δραγανούδη Αντ. Κωνσταντακόπουλος
Σπήλιος Πέτζας Σταύρος Χανάς
Διόρθωση κειμένων Διακίνηση
Μάρθα Δελή Στρατής Πυρουνάκης
Μαρία Μπάστα

Εκτύπωση: Παν. Μακρυγιάννης Γραφικές Τέχνες
Σαρπηδόνας 33, 104 42 Αθήνα, τηλ. 210.51.53.535

Ευχαριστούμε τον κ. Μακρυγιάννη και τους συνεργάτες του για την πολύπλευρη βοήθειά τους

ΠΟΙΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ

Τα Χαρούμενα Παιδιά - Χαρούμενα Νιάτα είναι σήμερα μια Οργάνωση με περισσότερους από 80 ενεργούς εθελοντές που υλοποιεί κατασκηνώσεις για την ψυχοκοινωνική στήριξη των παιδιών και υλοποιεί, εντελώς δωρεάν, προγράμματα για παιδιά και νέους βασισμένα σε εμπυχωτικές δράσεις αισθητικής αγωγής (θέατρο, μουσική, καραγκιόζης, κουκλοθέατρο, φωτογραφία, ζωγραφική, θεατρικό παιχνίδι, χειροτεχνίες και κατασκευές).

Ένας πυρήνας 30 έμπειρων εθελοντών πλαισιωμένος από 50 νέους ανθρώπους διαχειρίζεται το παρόν και δημιουργεί το αύριο αυτής της προσπάθειας. Οι άνθρωποι αυτοί, που πιστεύουν στις διαχρονικές αξίες του έργου, όπως την αγάπη για τα παιδιά και τους ανθρώπους, τη βεβαιότητα για τα πολλά ταλέντα κάθε ανθρώπου, τους δημοκρατικούς θεσμούς, την ισότητα των ανθρώπων και την ελευθερία λόγου και σκέψης, φιλοξενούν χωρίς διακρίσεις παιδιά διαφορετικής καταγωγής, ηλικίας, φύλου, θρησκευματος και οργανώνουν ή υποστηρίζουν δραστηριότητες για τους νέους που συμμετέχουν ως στελέχη στην κατασκήνωση.

σκέψεις

Εδώ και πολλά χρόνια ζούμε σε μια εποχή που κυριαρχεί το «κάθε πέρσι και καλύτερα». Ειδικά ο τομέας της κοινωνικής φροντίδας φαίνεται να έχει αφεθεί στην τύχη του ή σε «φιλόανθρωπους», με πολλές συνέπειες στα παιδιά. Παιδιάκια, τα οποία δεν έχουν φταίξει σε τίποτα, είναι αναγκασμένα να ζουν σε στενόχωρα, για πολλούς λόγους, σπίτια, σε κάποιο ίδρυμα, σε κρύα containers ή σκηνές, στην προσπάθεια να βρουν καταφύγιο από βόμβες, εγκλήματα ή απλά ανέχεια ενός κόσμου γεμάτου ανισότητες. Κάποια από αυτά τα παιδιά έχουν την ευκαιρία να γνωρίσουν την Κατασκήνωση και ξέρουμε, ότι την ονειρεύονται και περιμένουν να έρθουν ξανά.

Για τα παιδιά δημιουργούμε, εδώ και πολλά χρόνια, αυτό που μπορούμε: μια νησίδα, ένα διάλειμμα παροδικής χαράς και ευτυχίας. Όσα προσφέρουμε στα παιδιά, τις 20 μέρες που είναι μαζί μας, είναι κάποια ελάχιστα από όσα αξίζουν και δικαιούνται. Νέοι αλλά και μεγαλύτεροι άνθρωποι με πολλά ταλέντα, γνώσεις και μεγάλη διάθεση προσφοράς προσπαθούμε όλοι μαζί και δημιουργούμε μια ουτοπική κοινωνία, όπου ζούμε ευτυχισμένοι μαζί με τα παιδιά.

Στην κοινωνία αυτή κυριαρχούν δράσεις αλληλεγγύης, θετικά συναισθήματα και εγκαταλείπονται συνήθειες που δεν προσθέτουν τίποτα στην ανθρώπινη ύπαρξη. Προέκταση του χεριού δεν είναι ένα τηλέφωνο, αλλά εναλλάξ ένα μολύβι, ένα βιβλίο, μια τσουγκράνα, μια ρακέτα. Μπροστά στα μάτια μας δεν έχουμε μια οθόνη, TV ή laptop, αλλά τα πεύκα, τον γαλάζιο ουρανό, τις γνώριμες χαρούμενες φάτσες των παιδιών και τα γελαστά πρόσωπα των εθελοντών. Οι ήχοι που ακούμε στην Κατασκήνωση δεν είναι το ντριν του τηλεφώνου αλλά το καμπανάκι, που μας οδηγεί σε μια άλλη διαφορετική δράση, δεν είναι επιτιμητικές φωνές και απειλές τιμωρίας και όταν έρχεται η ώρα της σιωπής ακούγονται τα τζιτζίκια και οι γρύλοι να συνοδεύουν τις απαλές φωνές των ομαδαρχών που αφηγούνται ιστορίες και παραμύθια.

Συμβιώνουμε πολλοί μαζί, κάνουμε κοινή χρήση των μέσων και υλικών και μαθαίνουμε ότι τίποτα δεν μας ανήκει για να το χαλάσουμε, αλλά είμαστε προσωρινόι χρήστες μιας περιουσίας που πριν τη χρησιμοποίησαν άλλοι, τώρα εμείς και πρέπει να παραδοθεί σε καλή κατάσταση και λειτουργία στους μετά από εμάς. Συνεργαζόμαστε για να πετύχουμε κοινούς στόχους, γιατί έχουμε τέτοιους και δεν είμαστε μια αγέλη μοναχικών λύκων.

Κανένα παιδί δεν χρειάζεται να ανησυχεί που θα βρεθούν τα χρήματα για να αγοράσουν τρόφιμα. Το ενδιαφέρον τους ξεκινάει από το αν το φαγητό είναι έτοιμο τις ώρες που πεινάνε -και πεινάνε πέντε φορές την ημέρα- και το αν είναι νόστιμο για να ζητωκραυγάζουν τον κ. Βασίλη, τον chef μας. Και αυτό θα έπρεπε να συμβαίνει σε όλη τη ζωή τους.

Η επικοινωνία με τον κόσμο της πόλης είναι περιορισμένη και δεν μαθαίνουμε κάθε ανούσια ή ανατριχιαστική δήλωση ενός μεγασχήμονα πολιτικού, κάθε λεπτομέρεια ενός εγκλήματος. Δεν λέμε για πολέμους και για τη φρίκη τους. Δεν θέλουμε να τον θυμίζουμε στα παιδιά που ήρθαν από εμπόλεμες περιοχές. Διαπιστώνουμε γυρίζοντας στην πόλη, ότι τίποτα το πολύ καλό, καμιά χαρμόσυνη είδηση δεν υπήρξε τις μέρες που λείπαμε. Δεν πειράζει να ζήσουμε για 20 μέρες σε έναν άλλο κόσμο με φίλους και αγαπημένους, με αγκαλιές και φιλιά.

Με το που θα περάσουν τα παιδιά την πύλη της Κατασκήνωσης τον Ιούλιο, θα πρέπει να τα έχουμε όλα στην εντέλεια. Να είμαστε έτοιμοι, προετοιμασμένοι, εκπαιδευμένοι για να ζήσουμε 20 μέρες μαζί τους και να τα στηρίξουμε ψυχοκοινωνικά. Το καλό φαγητό, οι καλές προθέσεις και το κέφι είναι σημαντικά, αλλά δεν αρκούν, ειδικά όταν παρουσιάζονται δυσκολίες. Είναι αναγκαίο να μπορούμε πάνω στα εφόδια που ήδη έχουμε, να προσθέσουμε κι άλλα, να ενισχυθούμε, να δυναμώσουμε μέσα από την νέα γνώση και ευαισθητοποίηση, για να αντλούμε από τον εαυτό μας και να έχουμε την αντοχή και την υπομονή να ξεπεράσουμε κάθε εμπόδιο, ακόμα και μια κακοτυχία.

Πέτρος Καλλίσης



4 στην αρχαία Ερένεια τον Ιούλιο...

Κατασκήνωση 2023



Μια συνειδητή συλλογική πράξη

Η Κατασκήνωση του 2023 θα μείνει βαθιά χαραγμένη στη μνήμη μας για τις πολλές και όμορφες στιγμές που μας χάρισε η Κατασκηνωτική κοινότητα αλλά και για το απρόβλεπτο και πρόωρο κλείσιμο της περιόδου, λόγω φόβου πυρκαγιάς. Στην κοινοτική ζωή είναι σημαντική η διαδικασία της σύνδεσης ανάμεσα στα μέλη που απαρτίζουν την κοινότητα. Συνδεόμαστε με τον άλλον, εκτιμούμε και μας εκτιμούν, νιώθουμε ασφαλείς, γινόμαστε αποδεκτοί, γινόμαστε ορατοί. Πόσο σημαντικό είναι αλήθεια αυτό ως προς την επίδραση στην ψυχική ευεξία μικρών και μεγάλων;

Στην καθημερινή μας ζωή είμαστε αποσυνδεδεμένοι ουσιαστικά και ψευδώς συνδεόμενοι μέσω των ψηφιακών σχέσεων, των μοναχικών ηλεκτρονικών παιχνιδιών και της θολής ορατότητας. Τα συναισθήματα μετατρέπονται σε εικονίδια που μας παγιδεύουν να λειτουργούμε μηχανικά σα ρομπότ. Τα παιδιά όμως για να μεγαλώσουν όμορφα χρειάζονται αξίες, θετικό κοινωνικό ρόλο, ενδιαφέρον, υγεία και διατροφική ευημερία, κάλυψη φυσικών και ψυχολογικών αναγκών, ελεύθερο χρόνο, παιχνίδι, συντροφιά με συνομήλικους, προστασία από κάθε μορφή βίας και εκμετάλλευσης. Η Κατασκήνωση προσπαθεί κάθε Ιούλιο με τις δικές της δυνάμεις και τους ανθρώπους της να δώσει στα παιδιά ένα παράδειγμα ζωής όπως τη δικαιούνται. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Εισπράττουμε πόσο ανακουφίζει αυτός ο τρόπος τα παιδιά και πόσο θετικά τα επηρεάζει. Κλαίει στον αποχωρισμό αλλά ξέρουν ότι τον επόμενο Ιούλιο θα τα περιμένουμε και πάλι.

Η κατασκήνωση του 2023 άφησε σε όλους μας αλλά κυρίως στα παιδιά μια αίσθηση απότομης διακοπής στο δικαίωμα της χαράς και της ανεμελιάς. Ο κόσμος τους απότομα σκοτεινίασε την Τρίτη 18 Ιουλίου όταν τους ανακοινώσαμε ότι λόγω φωτιάς, οι αρχές μας συστήνουν να εκκενώσουμε την Κατασκήνωση. Το μεσημεριανό τραπέζι ήταν στρωμένο αλλά όλοι έπρεπε να τρέξουν να μαζέψουν τα πράγματά τους. Τα πούλμαν είχαν ήδη φθάσει, οι γονείς και οι υπεύθυνοι των φορέων είχαν ειδοποιηθεί, η Φιλική Φωλιά στην Ελευσίνα ήταν έτοιμη να παραλάβει τα παιδιά που θα κατέφθαναν με τα πούλμαν για να παραδοθούν με ασφάλεια στους δικούς τους. Οργανωτικά όλα λειτούργησαν στην εντέλεια, στις ψυχές μας όμως δε συνέβη το ίδιο.

Το δάσος μας κάθε χρόνο καίγεται και τα παιδιά βιώνουν ματαιώσεις που δεν τους αξίζουν. Όταν τα χαιρετήσαμε τους δώσαμε να καταλάβουν πως η ασφάλειά τους είναι για εμάς αδιαπραγμάτευτη αξία, όπως αδιαπραγμάτευτη είναι και η συνέχιση αυτής της συνειδητής συλλογικής πράξης που συντελείται κάθε Ιούλιο στο βουνό του Πατέρα με την πεποίθηση ότι ακόμα και μια μικρή θετική αλλαγή στον τρόπο ζωής ενός παιδιού μπορεί να κάνει τη διαφορά.

Μαρία Σπάτουλα

...ένα χωριό 180 ανθρώπων από 3 ηπείρους!

5



Φιλοξενήθηκαν **68 αγόρια** και **55 κορίτσια** από 16 χώρες καταγωγής με τη βοήθεια **87 εθελοντών** από την Ελλάδα και 6 χώρες του Κόσμου

Τα παιδιά χωρίστηκαν σε **4 κοινότητες** και **15 ομάδες**.

Στο πρόγραμμα υπήρχαν ώρες για **Χειροτεχνία, Αθλητισμό, Ώρα Ομάδων, Ψυχαγωγία** και για τους **15 ομίλους δημιουργικής απασχόλησης**: Φωτογραφία, Ζωγραφική, Θεατρικό Παιχνίδι, Ρίμα και Ποίηση Μουσική, Επιστήμονες, Ακροβατικά, Εξερευνητές, Χορός, Καραγκιόζης, Κηπουρική και Κατασκευές, .

Η Κατασκήνωση του 2023 λειτούργησε με διευθυντή τον Πέτρο Καλλιτση και υποδιευθυντές τους Μαρία Σπάτουλα, Δημήτρη Αντωνίου και Αντώνη Κωνσταντακόπουλο.

Κοινοτάρχες ήταν οι Μαριλού Μίλες, Χρύσα Μπάστα, Αλέξανδρος Κυτίνος και Στέλιος Γαβαλάς.

Σε επιτελικές θέσεις ήταν η Μάρθα Δελή, η Χρυσή Πυρουνάκη, η Σοφία Χατζόγλου, η Έλι Μίχα, ο Γιώργος Χ. Πυρουνάκης, ο Νίκος Καλλιτσης, ο Σπύρος Ακτύπης, η Μαρία Μπάστα, η Άρτεμις Πατσαούρα, ο Σταύρος Χανάς, ο Σπύρος Θωμάς και η Ισπανίδα γιατρός Sara Delgado.

Ομαδάρχες ήταν οι: Σοφία Ασμάνη, Χρύσα Σαλωμίδου, Κατερίνα Τσιαπάρα, Χριστίνα Παπαγεωργίου, Αουρόρα Ντέμκο, Μαρία Δραγανούδη, Ματούλα Θωμά, Κατερίνα Τζινίδη, Ειρήνη Καραθανάση, Βάσια Στάθη, Νε-

φέλη Αλεξανδρή, Μαρисяντρα Ζώταλη, Ελένη Μπαρμπαγιάννη, Κατερίνα Μαρίνη, Μαρία Βυργιώτη, Βασιλική Θεοφανόγιαννη, Μαρίνα Καλιανίδου, Αφροδίτη Μοντεσίνο, Γιάννης Λιάγκος, Μπάμπης Χριστάκης, Γιούρι Ντόμπι, Άγγελος Μίλες, Γιώργος Χριστάκης, Γεράσιμος Χρηστάκης, Γρηγόρης Σφακιανός, Βαγγέλης Κουτσοχερίτης, Θωμάς Στρατάκης, Χάρης Μανεάδης, Δαμιανός Μπαρουξής, Κώστας Αρβανίτης, Νίκος Βήτας, και Πέτρος Μαρκάκης,

Στην Κουζίνα και σε άλλους ρόλους πρόσφεραν με κέφι και αγόγγυστα οι: Χριστίνα Κοσμίδου, Ελένη Φράγκου, Λυδία Παπαδοπούλου, Δέσποινα Αραμπατζή, Τάνια Αδαμοπούλου, Σαβίνα Ντομπέολα, Ρόζα Γκούβα, Αντωνέλα Μπέτση, Γιάννος Αλαμανής, Νικηφόρος Πυρουνάκης, Θάνος Σαγιάς, Σοφία Γαρουφαλιά, Φανούρης Τσόκας, Γιώργος Πυρουνάκης,

Σπήλιος Πέτζας, Μάρκος Μπότσαρης, Σόνια Καραγεώργου, Τάσος Γεωργακάκος, Ευαγγελία Τσιτριμπίνη, Θεοδόσης Πυρουνάκης, Ελένη Ντέμκο.

Βοήθησαν ακόμα η γιατρίνα μας Ειρήνη Σπυριδάκη και οι: Κατερίνα Μαρινάκη, Αλέξανδρος Αλεξανδρίδης, Βασίλης Καλογήρου, Πασχάλης Ποδάρας, Παναγιώτης Αδαμόπουλος, Γιάννης Μώρας, Σίμος Λαζαρίδης, Θεμιστοκλής Καλλιτσης, Γιώργος Τσούπρας, .

Στην οργάνωση και λειτουργία της φετινής Κατασκήνωσης βοήθησαν και οι: Ρίτα Ζαμπάλου, Στρατής Πυρουνάκης, Μαρία Πυρουνάκη-Λιωνή, Παναγιώτης Αναστόπουλος, Τιμολέων Χατζηβασιλείου, Κώστιας Αλεξανδρίδης και Ξενοφώντας Παπαϊωάννου.

Ιδιαίτερο ρόλο είχαν ο chef Βασίλης Παναγιωτόπουλος που με βοήθό του τον Γιάννο Γαβαλά είχαν την ευθύνη για το εξαιρετικό φαγητό.



Σε όλους τους ανθρώπους που πρόσφεραν τη βοήθειά τους εθελοντικά και με πολλή αγάπη, ένα **ΜΕΓΑΛΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ**

τί είναι για μένα η κατασκήνωση;

«Η Κατασκήνωση είναι μια διαφορετική, χαρούμενη ζωή.»

Γιάννης

«Η κατασκήνωση για εμένα είναι χαρά, ευτυχία, παιχνίδι. Μ' αρέσει που είναι το καλοκαίρι. Επίσης μου αρέσει πολύ να κατασκηνώνω. Μου αρέσει που είμαι στη φύση και ακούγονται οι κουκουβάγιες, τα φύλλα και βλέπω τα αστέρια.»

Δανάη

«Η Κατασκήνωση είναι σαν σπίτι, για εμένα. Ένα σπίτι όπου όλα φαντάζουν διαφορετικά, όπου γνωρίζω πολλές και ξεχωριστές προσωπικότητες, κάνω φίλιες και περνώ 3 εβδομάδες γεμάτες καινούριες εμπειρίες, ξεκούραση και χαμόγελο. Έχω ακόμη μονάχα ένα χρόνο, αλλά μετά, τα 5 χρόνια που θα πρέπει να περάσουν μέχρι να έρθω ως ομαδάρχισσα, θα μου φανούν αιώνια.»

Μαίρη

«Η ερώτηση είναι απλή, όμως με πολλές και διαφορετικές απαντήσεις. Πολλοί θα πουν ότι είναι απλά ένας τόπος όπου πηγαίνουν κάθε καλοκαίρι με τους φίλους τους. Ότι είναι ένα διάλειμμα για αυτούς και ότι ανυπομονούν να πάνε ξανά του χρόνου. Όμως για μένα η Κατασκήνωση είναι πολλά παραπάνω. Είναι το δεύτερο μου σπίτι, όπου κάθε χρόνο γνωρίζω καινούρια και καταπληκτικά άτομα που κατά τη διάρκεια των τριών αυτών εβδομάδων είμαστε μαζί.»

Και, φυσικά, η Κατασκήνωση για εμένα είναι ένα διάλειμμα, αλλά, παράλληλα, τρέχουμε κάθε μέρα από εδώ και από εκεί. Όμως, αυτό είναι ωραίο. Είμαστε απασχολημένοι και δεν νοιαζόμαστε αν θα προλάβουμε τα αυριανά μαθήματα, αλλά ακριβώς το αντίθετο. Προσπαθούμε να βρούμε χρόνο για το πότε θα προλάβουμε να ανταποκριθούμε στις ευθύνες μας. Νοιαζόμαστε για το αν θα προλάβουμε να πλύνουμε τα χέρια μας πριν το φαγητό, να πάμε πρώτοι στη σειρά ως μαρίκες και φοβόμαστε μην ξεμεινουμε από ρούχα και το βράδυ εάν θέλουμε τουαλέτα, επειδή είναι σκοτεινά. Μας λείπει φυσικά η οικογένειά μας, αλλά είμαστε τόσο απασχολημένοι που δεν έχουμε τον χρόνο να στενοχωρηθούμε.

Όλες τις χρονιές που έχω περάσει το καλοκαίρι μου στο όρος Πατέρας ήταν καταπληκτικές. Όλοι ανυπομονούσαμε να κάνουμε μπάνιο, να έρθει η μέρα των αγώνων και του πάρτι και, κάθε χρόνο, να τα ξαναπεράσουμε όλα αυτά μαζί.

Οπότε, η Κατασκήνωση για εμένα είναι ένας τόπος που δεν μοιάζει με κανέναν άλλο, γιατί είναι ένας και μοναδικός!»

Μάγια

«Νιώθω Αγάπη για την Κατασκήνωση!

Μου αρέσει η Κατασκήνωση γιατί κάνουμε καινούριους φίλους κι από αυτούς μαθαίνουμε πράγματα τα οποία δεν ξέραμε. Κάτι ακόμα που μου αρέσει στην Κατασκήνωση είναι πως πάμε σε Ομίλους για να μάθουμε πράγματα για κάτι που αγαπάμε.

Η βιβλιοθήκη είναι ένα από τα αγαπημένα μου μέρη, γιατί δανειζόμαστε βιβλία και αν θέλουμε κάνουμε ασκήσεις για να πάρουμε μπλοκάκι και αυτοκόλλητα.

Όταν πάω στην Κατασκήνωση νιώθω όμορφα, γιατί μπορώ να αναπνέω τον καθαρό αέρα του βουνού μας, που ελπίζουμε να ξαναγίνει καταπράσινο!

Ανυπομονώ για την επόμενη φορά που θα πάω εκεί!»

Ορφέας

«Για μένα η κατασκήνωση είναι ένα μέρος όπου μαθαίνουμε να συνυπάρχουμε με τους άλλους ανθρώπους, ένα μέρος όπου νιώθεις ελευθερία και είσαι πιο κοντά στην φύση.»

Μυρτώ

Επιμέλεια: Αλέξανδρος Αλεξανδρίδης



Ενταξει(-η), πάμε κατασκήνωση!



Πόσα πολλά πράγματα μπορούν να χωρέσουν μέσα σε μία μόνο λέξη: Ένταξη. Μία λέξη, που ένωσε εμάς τις δυο, μία λέξη που ένωσε δύο διαφορετικούς κόσμους και μια λέξη που, τελικά, πρεσβεύει όσα και η κατασκήνωσή μας: έναν κόσμο που χωράει όλους τους κόσμους.

Η δική μας ιστορία ξεκινάει πριν από περίπου δύο χρόνια, με αφετηρία τις μεταπτυχιακές μας σπουδές στην Ειδική Αγωγή. Δεν χρειάστηκε να περάσει πολύς καιρός για να καταλάβουμε, ότι αυτό το μεταπτυχιακό ήταν πολλά παραπάνω από όσα προσδοκούσαμε, γιατί ξεπέρασε τον διαχωριστικό χαρακτήρα της έννοιας της ειδικής αγωγής, συστήνοντάς μας την ένταξη. Αν προσπαθούσαμε να ορίσουμε με λίγα λόγια αυτήν την έννοια, θα λέγαμε πως αναφέρεται στην άρση κάθε φραγμού, εμποδίου και αποκλεισμού, στη διασφάλιση της ισότιμης συμμετοχής όλων στην κοινωνία, μέσα σε ένα περιβάλλον σεβασμού και εκτίμησης της διαφορετικότητας. Ταυτόχρονα, η ένταξη μας αφορά όλες και όλους ανεξάρτητα από το φύλο, την εθνικότητα, την αναπηρία και κάθε διάσταση της ανθρώπινης ύπαρξης. Έτσι, θέτει ως όραμα την εξάλειψη των κοινωνικών ανισοτήτων, του αποκλεισμού, της περιθωριοποίησης και των διακρίσεων. Αυτό είναι και το δικό μας όραμα, που γίνεται πραγματικό κάθε Ιούλιο, σε ένα βουνό, από υπέροχους ανθρώπους, μέσα σε μόλις 26 μέρες.

Παρόλο που η εμπειρία μας από το χώρο της κατασκήνωσης διαφέρει, αφού η μία από εμάς είναι εθελόντρια 11 χρόνια, ενώ η άλλη, μόλις τον τελευταίο χρόνο έχει έρθει πιο κοντά στον χώρο της και τους ανθρώπους της, η οπτική μας γι' αυτήν είναι κοινή, είναι μία και κάνει τους δύο κόσμους μας να συναντιούνται, όταν αναλογιζόμαστε όλα αυτά που προσφέρει η κατασκήνωση στα παιδιά. Η ζωή στο βουνό προάγει τη συλλογικότητα, ενώ ταυτόχρονα, δημιουργεί ένα όσο το δυνατόν πιο ενταξιακό πλαίσιο, φωτίζοντας κάθε διαφορετική πτυχή όσων την απαρτίζουν, κατανοώντας την διαφορετικότητα και καλλιεργώντας τις συνθήκες για παραγωγή νέων ιδεών με έμφαση στη δημιουργικότητα, έτσι ώστε ο καθένας και η καθεμία να μπορεί να συμμετέχει στο μέγιστο των δυνατοτήτων του/της.

Παίρνουμε, λοιπόν, μια βαθιά ανάσα μέχρι το καλοκαίρι και ετοιμαζόμαστε να βουτήξουμε -μαζί πλέον- στον υπέροχο αυτό κόσμο της κατασκήνωσης, έναν κόσμο που η ένταξη γίνεται πραγματικότητα, με τον πιο απλό, αλλά ουσιαστικό τρόπο!

**Χρύσα Μπάστα
Χριστίνα Φούζα**

Κατασκήνωση και κοινωνία: συγκοινωνούντα δοχεία

Πολλές φορές οι εθελοντές ή τα παιδιά της Κατασκήνωσης όταν μιλάνε για τον χώρο αυτό και τα όσα συντελούνται στο βουνό, κάνουν λόγο για μια ουτοπία, μια συνθήκη ζωής τόσο ιδανική που πολλές φορές δυσκολευόμαστε να βρούμε κοινά στοιχεία με την ζωή μας στον έξω κόσμο.

Είναι αλήθεια πως τις τρεις εβδομάδες τον Ιούλιο που υπάρχουμε στο όρος του Πατέρα, κατά κύριο λόγο προσπαθούμε να παραμερίσουμε τις υπόλοιπες ανησυχίες μας, όχι ακριβώς γιατί αποζητούμε την ξεγνοιασιά, αλλά επειδή επιλέγουμε να γίνουν τα θέματα της Κατασκήνωσης το αντικείμενο του αγώνα μας, του αγώνα μας απέναντι στην αδικία, την εξαθλίωση που βιώνουμε καθημερινά. Η ύπαρξη της Κατασκήνωσης όπως και οι λόγοι για τους οποίους δημιουργήθηκε εξαρχής κάνουν φανερό πως η πολιτεία εδώ και πολλά χρόνια, αν όχι ανέκαθεν, δεν είναι σε θέση να υποστηρίξει πολύ βασικές ανάγκες και δικαιώματα παιδιών, από το φαγητό και την εκπαίδευση μέχρι το παιχνίδι. Στην καθημερινότητα ο καθένας μας, με διάφορους τρόπους και με όση διάθεση έχει, προσπαθεί να φέρει αντίσταση σε κάθε κακочία που εμφανίζεται, σε εργασιακά ζητήματα, σε κοινωνικές αδικίες, σε βαναυσότητες των κρατικών μηχανισμών. Η συχνότητα με την οποία αναδύονται θέματα τέτοιας φύσεως καθιστούν την ενασχόληση μας με αυτά κατά μια έννοια πρόσκαιρη, αφού δεν προλαβαίνουμε να αφιερώσουμε πολύ χρόνο στο καθένα από αυτά.

Η Κατασκήνωση νιώθω ότι κατά κάποιον τρόπο αποτελεί μια σταθερά στον αγώνα των ατόμων που την πλαισιώνουν. Υπό αυτήν την έννοια, η Κατασκήνωση και ο “πραγματικός κόσμος” δεν είναι δύο ξέχωρα πράγματα, αλλά ίσα-ίσα είναι δύο κοινωνικά πλαίσια που λειτουργούν ως συγκοινωνούντα δοχεία, αφού η ανεπάρκεια, ή η ανυπαρξία του κράτους πρόνοιας καθιστούν αναγκαία την λειτουργία δομών όπως τα Χαρούμενα Παιδιά-Χαρούμενα Νιάτα που βασίζονται στην καλή θέληση των εθελοντών τους.

Βάσια Στάθη



Μερικές από τις Κραυγές ομάδων που είχαν θέμα τα ΕΙΔΗ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥ

Τίχι έχω κάνει,
κι όλο δράκο μου πετάς;
Δε μ' αγαπάς, δε μ' αγαπάς.
Κι όλο τα σκυλάκια
κάθε γύρο μου πετάς.
Δεν βοηθάς, δεν βοηθάς!
Παίξε, μην κοιμάσαι,
αχ παναθεμά σε.
Έρθε η σειρά σου
και δεν το θυμάσαι.
Ρίξε μου τον άσσο,
μην πηγαίνεις πάσο.
Για μαζέψου λίγο,
μπόμπα θα σου σκάσω! Γκραντ!

Τράπουλα Τίχι
3η αγοράσιών

Με ρωτούν τα παιδιά
που θα βρουν όλ' αυτά.
Τραγανά και γλυκά.
Τα πουράκια.
Τους απαντώ φωναχτά
πως δε με νοιάζει
αν θα είναι κρύα ή ζεστά.
Τα πουράκια.
Στο κουτάκι σφιχτά
και στριφογυριστά.
Τώρα και στο βουνό
του Πατέρα.
Είμαστε τα πουράκια!

Πουράκια
2η μικρών κοριτσιών

Τβ, τβ, τβ!
Χαρτομάντηλο.
Άνοιξέ το,
είναι απαλό.
Αναγκαίο πάνω στο βουνό.
Αν δακρύσεις,
θα σου δώσω εγώ.
Θα το βρείς, που;
Στο περίπτερο...
Ίπι-ίπι-ου,
χαρτομάντηλο, αψού!

Χαρτομάντηλα
3η μικρών κοριτσιών

Τώρα θα σας δείξω εγώ.
Θα δείτε τι θα πάθετε.
Μια χλαπάτσα, μια χλαπάτσα,
πράσινη και γλιτσερή.
Μια χλαπάτσα, μια χλαπάτσα,
πάνω-κάτω στην σκηνή.
Κι άλλη χλαπάτσα, κι άλλη χλαπάτσα,
γέμισε όλο το βουνό.
Κι άλλη χλαπάτσα, κι άλλη χλαπάτσα,
ΠΛΑΦ!
Ίπι-ίπι-άτσες, είμαστε οι χλαπάτσες!

Χλαπάτσες
3η μικρών αγοριών

Ανάγκη για επαφή



Όσο τα χρόνια περνούν και οι ρυθμοί ζωής της ανθρωπότητας αλλάζουν, τείνουμε να απομακρυνόμαστε όλο και περισσότερο από το να ζούμε και να φερόμαστε φυσικά. Διαμένουμε σε μια κοινωνία που κινείται πιο πολύ από τις ανάγκες της αγοράς, παρά από τις ανθρώπινες ανάγκες και είναι φορές που ξεχνάμε να επικοινωνήσουμε ουσιαστικά με τους ανθρώπους γύρω μας, λες και υπάρχουν σημαντικότερα πράγματα από αυτό. Στον καιρό της πανδημίας η ανθρώπινη επαφή ήταν θανάσιμο αμάρτημα, και λίγα χρόνια μετά προσπαθούμε ακόμη να ξεφορτωθούμε τα κατάλοιπα που μας άφησε. Όλα αυτά φυσικά, σε μια πραγματικότητα που μεγάλο μέρος της επικοινωνίας μας είναι διαδικτυακή. Η απομόνωση και η αποξένωση σχεδόν επικροτούνται.

Έτσι, σιγά σιγά και χωρίς να το καταλαβαίνουμε, φερόμαστε σαν ρομπότ. Έχουμε τυπικές σχέσεις με ανθρώπους που ίσως συναναστρεφόμαστε κάθε μέρα, φοβόμαστε να εκφραστήμε στον χώρο εργασίας μας, διστάζουμε να κοιτάξουμε στα μάτια τους συνεπιβάτες μας στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς (αν και στα λεωφορεία της Αθήνας καμιά φορά ερχόμαστε πολύ κοντά...). Αξίζει να κάνουμε μια παύση και να αναρωτηθούμε πόσο από τον εαυτό μας κρατάμε κρυμμένο σε ένα περιβάλλον που δεν νιώθουμε άνετα να έρθουμε σε επαφή με τους γύρω μας, κλειδώνοντας τόσο το σώμα, όσο και το μυαλό μας.

Στον μικρό μας κατασκηνωτικό κόσμο, η κατάσταση είναι πολύ διαφορετική. Το κλίμα στο βουνό ενθαρρύνει μικρούς και μεγάλους να εκφραστούν πιο ανοιχτά. Από τους παλιούς, χρόνια φίλους εθελοντές, έως τους πιο νέους, η αγκαλιά είναι κάτι το αυτονόητο, που αν παραλειφθεί νιώθουμε όλοι την απουσία του. Είναι ο τρόπος μας να δείξουμε ότι στηρίζουμε ο ένας τον άλλον και ο λόγος που είμαστε τόσο στενά δεμένοι. Ιδιαίτερα τα παιδιά, μπορούν να σε εκπλήξουν. Πολλά από αυτά στην αρχή είναι απόμακρα και ντροπαλά, ενδεχομένως να μην έχουν συνηθίσει στην εικόνα και την ιδέα της αγκαλιάς. Έπειτα από λίγες μέρες στην κατασκήνωση όμως σε προσεγγίζουν από μόνα τους, σου κρατούν το χέρι για να περπατήσετε παρέα, σε αγκαλιάζουν σφιχτά λίγο πριν αποκοιμηθούν.

Τι είναι αυτό που μας επιτρέπει να νιώθουμε πιο ελεύθεροι στην κατασκήνωση; Ίσως είναι η παρουσία των παιδιών και η αυθόρμητη φύση τους, η έλλειψη του άγχους, η επαφή με τη φύση ή όλα αυτά μαζί. Είναι σίγουρο πάντως, πως αν ποτέ κατορθώσουμε να ζούμε κατασκηνωτικά σε όλες τις πτυχές της ζωής μας, όλα θα είναι απλούστερα.

Κατερίνα Τζινίδη

Τότε τι κρίμα, τι κρίμα, τι κρίμα,
η μίση σακούλα είναι άδεια
και θα φας τα μισά.
Τότε τι κρίμα, τι κρίμα, τι κρίμα,
άμα φας μόνο ένα,
θα θες δέκα μετά.
Τότε τι κρίμα, τι κρίμα, τι κρίμα,
να 'ναι μόνο με αλάτι,
ποιος ο λόγος παιδιά;
Τότε τι κρίμα, τι κρίμα, τι κρίμα,
θα σε πιάσει η κοιλιά,
θα σε πιάσει η κοιλιά, η κοιλιαααά!

Πατατάκια Μπάρμπεκιου
1η μικρών αγοριών

Σαράντα βαθμοί,
λιώνω στο χωνί.
Η λύση είναι μια,
πάμε στα ψυγεία.
Σαράντα βαθμοί,
λιώνω πιο πολύ.
Στο όρος του Πατέρα
χρειάζομαι αέρα.
Α, α, α, α, ααα,
παγωμένο αέρα.
Α, α, α, α, ααα,
στο όρος του Πατέρα.
Ίπι-ίπι-α, λιωμένα παγωτά!

Λιωμένα Παγωτά
1η κοριτσιών

Μα εγώ είμαι ένα σποράκι,
γνωρίζω τον περιπτερά.
Πίνω το γάλα απ' το κουτάκι,
δεν είμαι απ' τα καλά παιδιά.
Κατασκηνωτικό,
ο Πέτρος δεν μαςάει.
Μα ξέρεi πόσο πάει
ο σπόρος στο βουνό.
Ελ, tsiki-tsiki, πτουου!
Ίπι-ίπι-άκια, σπο-ρά-κια!

Σποράκια
4η μικρών αγοριών

Το υπόλοιπο του χρόνου ομιλίας σου
δεν επαρκεί για να πραγματοποιηθεί
αυτή η κλήση.
Κάρτα ανανέωσης φέρε,
κάρτα ανανέωσης καλέ.
Λήγουν τα λεπτά στο κινητό,
θέλω μια κάρτα στο λεπτό,
τρέχω στο περίπτερο ωω.
Δεν αντέχω πια, θ' ανανεωθώ.
Δωσ' μου χρόνο να σου τηλεφωνώ.
Ελ τηλεφόν ντερέ αϊντά.
Ελ τηλεφόν ντερέ γιολά.
Κάρτες ανανέωσης χρόνου ομιλίας!

Κάρτες ομιλίας
3η κοριτσιών

Κυριακάτικο τραπέζι με την οικογένεια

Hello φίλες και φίλοι. Ζω στην Αθήνα τα τελευταία χρόνια αλλά δηλώνω Ελευσινάιος μέχρι το κόκαλο. Εργάζομαι ως μάγειρας έχοντας δει πολλές κουζίνες σε Ελλάδα και εξωτερικό. Είμαι ένα από τα τυχερά παιδιά της Κατασκήνωσης αφού την έχω ζήσει ως παιδί από μικρή ηλικία και ως εθελοντής για όσο με κρατάνε τα πόδια μου.

Την περίοδο που λειτουργεί η κατασκήνωση λοιπόν είμαι ένας από τους βοηθούς του σεφ μας του κ.Βασιλη, ενός εξαιρετου ανθρώπου με χέρι που θα ζήλευαν πολλοί βραβευμένοι σεφ, αλλά και του Δημήτρη -γνωστού και ως Μητσολέτου- που έχει μεγάλη αγάπη για το φρέσκο και νόστιμο φαγητό. Παρατηρώντας λοιπόν τον τρόπο λειτουργίας της κουζίνας επισημαίνω το πόσο καθαρή και οργανωμένη είναι, τον πλήρη εξοπλισμό της, τις διαδικασίες αποθήκευσης ειδών μαναβικής, μπακάλη και πρωτεϊνών και κυρίως το πόσο νόστιμο, υγιεινό και τίμιο φαγητό σερβίρουμε. Αυτό όμως που με συγκινεί ιδιαίτερα είναι τα τόσα χαμόγελα που σε περιβάλλουν και σε κάνουν να μην θέλεις να φύγεις από εκεί. Η επαφή με τα παιδιά και τους ομαδάρχες, όταν τους δίνεις το φαγητό, τα πειράγματα και οι γλυκές αυτές ντροπές, είναι αναμνήσεις και εμπειρίες που δεν θέλεις να ξεχάσεις ποτέ. Και τέλος η ώρα που θα κάτσουμε στο τραπέζι να πούμε την ευχή μας και να αρχίσει η “μάσα” περιμένοντας το επόμενο γεύμα.

Με λένε Τζαν και αν με ρωτάς τι σημαίνει κατασκήνωση για εμένα; Είναι το κυριακάτικο τραπέζι με την οικογένεια!

Τζαν Σενέλ



Ένα βουνό από στίχους

Ένα βουνό από στίχους. Από τις κραυγές που οι στίχοι τους γεννιούνται μέσα από την ομάδα και τραγουδούνται δυνατά, στα “ίπι-ίπι” της καλής όρεξης και του ραντεβού στο θεατράκι.

Από το σιγοτραγούδι στην ώρα που μαζεύουμε πετρούλες και πουρνάρια στο “επερά” της κιθάρας στις 11 παρά, ένα 24ωρο τραγούδι και δημιουργία.

Με αυτά τα βιώματα αναδύθηκε η ιδέα να φτιάξουμε ένα όμιλο όπου θα γράφουμε όσα σκεφτόμαστε βάζοντας τους στίχους σε μια σειρά για να μιλήσουμε για όσα ζούμε και μας αφορούν χωρίς πολλά λόγια. Ρίμες, ποιήματα και ρυθμός.

Πάνω στη πρόβα και στο freestyle της στιγμής για να βγουν οι μπάρες, προσπαθώντας να πιάσουμε το μέτρο ή και όχι γιατί δεν έχει και τόσο σημασία τελικά,

Σε γλώσσες ξένες και γνωστές, λέμε για καμένα γκερέμια (ουκρανικά τα πεύκα) και

λευκά παλάτκα (ουκρανικά οι σκιές) που μέσα ζει το γέλιο, το καμπανάκι και η χαρά.

Για παγωτά και φαγητά από αγαπημένα χέρια, για φιλία, ελευθερία και χειροτεχνία.

Και κάθε μικρός εκκολαπτόμενος ραψωδός, γράφει και “φτύνει” στίχους στο ρυθμό από τις μελωδίες στο στούντιο της αυλής του φαρμακείου.

Το σκάρωμα του στίχου μπλέκει με το θρόισμα του πευκόδασους, μουρμουράμε σε ήχους από μπιτ και από τζιτζίκια,

Άλλοτε ο σκοπός είναι να φωνάξουμε ότι είμαστε γκοφρέτες Και άλλοτε πως αυτή η ζωή που ζούμε σε αυτή τη πλαγιά, είναι αυτή που αξίζει σε όλους μας,

Κάτω από ένα δέντρο που η σκιά του μας χωράει όλους

Κάτω από ένα δέντρο είμαστε όλοι φίλοι.

Κάτω από ένα δέντρο, με τον κύριο Πέτρο.

Πώς να κρυφτείς ;

Απ’ την αφή, απ’ την πηγή συναισθημάτων, απο κεί που ακροβατώ σε μια σκιινή βρήκα πολλά στη διαδρομή και ελπίζω όσο μεγαλώνω να μη χάσω.

Φωνές, χρώματα, η στοργή θέλει πάθος όσο κι αν χάνει δέντρα πάντα θα’ ναι δάσος Αυτός ο κόσμος δε θα αλλάξει κατά λάθος, να περιμένουμε τους ουραγούς θα’ ρθούνε από το βάθος.

Απογεύματα μου τραγουδάνε, ακούω κραυγές, δε συνοψίζονται όλα σε δυο γραμμές δεν περιμένουμε Χριστούγεννα και Πάσχα να γιορτάσουμε, εδώ δε μετράμε τις αγκαλιές.

Ίσως ξεχάσανε ότι ήτανε παιδιά δε συναντάς χαμογελά σε κινητά θα περιμένω να τα πούμε απο κοντά έναν Ιούλη έως ότου η μπάλα διασχίσει την πλαγιά...

Η δεύτερη φορά έχει άλλη χάρη



Χρειάστηκε μόλις μία χρονιά για να μεταδοθεί ο ιός της Κατασκήνωσης σε όλο μου το σώμα με τόσο μεγάλη ένταση που νιώθω πως άλλαξε ριζικά κάθε τι που συν-ύφαινε την ύπαρξή μου, αλλά και την αντίληψη που είχα για τον κόσμο που ζούμε. Ο κόσμος της αλληλεγγύης και της ανιδιοτέλειας, ο κόσμος που χωράει μέσα του όλους τους κόσμους και τους αγκαλιάζει, δεν είναι πια μια ουτοπία τόσο μακρινή και άπιαστη. Δεν αποτελεί πια ένα παραμύθι για μικρούς και μεγάλους, ένα πλασίμπο παυσίπονο για να αντέξουμε ένα ατομικιστικό κόσμο όπου το συναίσθημα έχει παγώσει.

Ο κόσμος της αλληλεγγύης ξυπνάει κάθε Ιούλιο, διατηρώντας τους δεσμούς που τον ενώνουν με δράσεις κατά τη διάρκεια της χρονιάς, ώστε να μπορέσει να προσφέρει απλόχερα όσα δεν μπορούν να δοθούν στα παιδιά και σε εμάς έξω από τις πύλες της Κατασκήνωσης. Μέσω διαδικασιών συμμετοχής και συμπερίληψης, μικροί και μεγάλοι, πλάθουμε ένα κόσμο εντός του βουνού, που σέβεται το διαφορετικό, το ακούει και το υπολογίζει. Η κατασκήνωση αποτελείται από διαφορετικές κοινωνικές ομάδες και ετερότητες, οι οποίες διεκδικούν το συλλογικό δικαίωμα στη διαμόρφωση της καθημερινής ζωής, δημιουργώντας έναν χώρο που αμφισβητεί και ανατρέπει την πραγματικότητα, ενώ παράλληλα έχει την ικανότητα να συνδέει θεωρητικά ασύμβατους χώρους μεταξύ τους.

Ωστόσο όταν οι πύλες της Κατασκήνωσης κλείνουν, αυτός ο κόσμος αρχίζει να διαχέεται με πρώτους αγγελιοφόρους τα ίδια τα παιδιά, που μοιράζουν το μήνυμα της αγάπης, της ενσυνείδησης και της συνεισφοράς σαν μια ανεξέλεγκτη φωτιά, που τίποτα δεν μπορεί να τη σβήσει. Η αλληλεγγύη όταν είναι οριζόντια και βασίζεται στην ενεργητική συνεργασία των συμμετεχόντων, ενέχει στοιχεία κοινωνικής χειραφέτησης. Ίσως έτσι μια μέρα αυτή η φωτιά θα κάψει κάθε δυναστικό δεσμό σε αυτό τον πλανήτη, απελευθερώνοντας τους ανθρώπους από τις σύγχρονες φυλακές τους, όπως απελευθέρωσε εμένα. Είναι αλήθεια ότι η δεύτερη φορά είχε μια άλλη χάρη.

Μαρία Βυργιώτη



Η φωτιά που δεν ήρθε ποτέ



Κάθε μέρα, στη μία και μισή, η τραπεζαρία γεμίζει με ακηιστό φαγητό που έχει ετοιμάσει με μεράκι ο μάγειρας μας ο κυρ Βασίλης με την ομάδα εθελοντών της κουζίνας. Το καμπανάκι δεν χρειάζεται να χτυπήσει πολύ για να τρέξουν τα παιδιά να φάνε με όρεξη ακόμα και τα δύσκολα φαγητά, όπως τα φασολάκια.

Εκείνη την ημέρα όμως τα φασολάκια έμειναν να ακηίζουν στην τραπεζαρία μόνα τους, παρέα με τα άδεια σερβίτσια και τους άδειους πάγκους. Κολύμπιαν στη σάλτσα, παρέα με τις πατάτες, μέσα στις γαβάθες, περιμένοντας μάταια να μπουν στα πιάτα. Κάποια στιγμή γύρισαν οι εθελοντές από το πηγάδι που είχαν τρέξει για να χαιρετήσουν τα παιδιά, γιατί η αστυνομία επέμενε πως δεν υπάρχει περιθώριο, έπρεπε τώρα να εκκενώσουμε τον χώρο και να μεταφέρουμε τα παιδιά στην Ελευσίνα και ας είχε αργήσει να έρθει η αστυνομία και ας μην είχαν ιδέα πώς θα φύγουν από την Κατασκήνωση και ας ήταν η φωτιά δεκαπέντε χιλιόμετρα μακριά και ας είχαμε ενδιάμεσα μια τεράστια αντιπυρική ζώνη που είχαν φτιάξει οι φωτιές του '21, τότε που παραλίγο να χάσουμε την Κατασκήνωση μας. Δεν μας έδωσαν καν λίγο χρόνο, ούτε στα παιδιά να αποχαιρετήσουν το βουνό, τις ομαδάρχισσες τους, τους ομαδάρχες τους και το επιτελείο, ούτε και σε εμάς να τα κατευοδώσουμε ήρεμα, με τα συνηθισμένα κλάματα και αγάπη... Κάποιοι δεν τα αποχαιρέτησαμε καν, δεν προλάβαμε, εκείνα φεύγανε και εμείς ακόμα συντονίζαμε πώς θα παραλάβουν οι γονείς και τα ιδρύματα τα παιδιά τους από την Ελευσίνα.

Από την προηγούμενη μέρα, που η φωτιά πλησίαζε την Αγία Σωτήρα, ήδη συζητούσαμε το πλάνο μας για την κατασκήνωση. Ο κίνδυνος από την ίδια τη φωτιά δεν ήταν μεγάλος, άλλωστε γύρω μας ήταν όλα καμένα.

Είχαμε βέβαια την εκτίμηση πως οι αρχές θα μας ζητήσουν να εκκενώσουμε, οι εμπειρία των προηγούμενων χρόνων για το πως αντιμετωπίζονται τέτοιες κρίσεις αυτό έδειχνε. Πιο σημαντική όμως ήταν η αγωνία των γονιών και των ιδρυμάτων για τα παιδιά, άνθρωποι που ήταν μακριά από το βουνό και που δεν γνώριζαν ούτε τις συνθήκες, ούτε και το τι ακριβώς συμβαίνει. Άλλωστε η είδηση για τη φωτιά είχε φτάσει παντού και το τηλεφώνω της κατασκήνωσης χτύπαγε διαρκώς, ένιωθες την ανησυχία των φίλων και των γονιών πριν καν το σηκώσεις.

Την επόμενη μέρα ξεκίνησαν οι ετοιμασίες από τα ξημερώματα, χωρίς να περιμένουμε τις αρχές να μας ειδοποιήσουν. Έπρεπε να είμαστε πλήρως έτοιμοι σε περίπτωση που χρειαστεί. Να υπάρχουν πούλμαν σε αναμονή για να ξεκινήσουν αμέσως, να βρεθεί φορτηγό για τα πράγματα, να ετοιμαστεί η Φωλιά για την υποδοχή των παιδιών αλλά και να έχουμε μια διαρκή και ξεκάθαρη εικόνα για την κατάσταση γύρω μας. Η ζωή της Κατασκήνωσης συνέχιζε το πρόγραμμα της κανονικά ενώ μιλούσαμε με την Πυροσβεστική, το κέντρο επιχειρήσεων της πολιτικής προστασίας και τον Δήμο της Ελευσίνας. Στις 11 το πρωί ήρθε το μήνυμα: «Συστήνουμε να εκκενώσετε».

Βαρύ το κλίμα. Άλλο να ετοιμάζεσαι και άλλο να το κάνεις. Αλλά η ομάδα των εθελοντών γίνεται γροθιά όταν χρειαστεί, σφίγγει την καρδιά και προχωράει. Η κοινότητα συγκεντρώνεται σε ελάχιστο χρόνο. Ο Διευθυντής δίνει τις οδηγίες, ήρεμα, ψύχραιμα, κρύβοντας τον εκνευρισμό και την στεναχώρια. Από το '74 που η κατασκήνωση εκκελώνεται λόγω της επιστράτευσης της χούντας, δεν είχε σταματήσει ποτέ πρόωρα η λειτουργία της. Τα στελέχη ψύχραιμα πηγαίνουν τα παιδιά να μαζέψουν τα πράματα

τους. Τα παιδιά που ήδη έχουν βάλει τα κλάματα. Εμείς θα κλάψουμε μετά.

Όλα γίνονται σύμφωνα με το πλάνο. Τα πούλμαν ξεκινάνε από την Ελευσίνα, το ίδιο και το φορτηγό. Θέλουν κάποια ώρα να ανέβουν. Οι φάκελοι με τα στοιχεία των παιδιών μοιράζονται μεταξύ μας. Το ένα τηλέφωνο μετά το άλλο, ακούγεται η ίδια φράση: «Πήραμε σύσταση από την πολιτική προστασία να εκκενώσουμε την κατασκήνωση. Μην ανησυχείτε, είμαστε καλά, η φωτιά είναι μακριά. Τα παιδιά θα είναι στη Φωλιά στις 16.00 περίπου. Ναι τα παιδιά είναι καλά δεν κινδυνεύουν, για προληπτικούς λόγους γίνεται η εκκένωση». Δύσκολα τηλεφωνήματα και για τους γονείς και τους υπευθύνους των ιδρυμάτων αλλά και για εμάς που τα κάνουμε.

Τα πούλμαν δεν έχουν έρθει ακόμα, η φωτιά έχει κόψει τη Μάνδρα στα δύο και η πρόσβαση είναι δύσκολη. «Πνιγόμαστε στην Ελευσίνα και τη Μάνδρα από τους καπνούς» μας λένε φίλοι που μας παίρνουν να μάθουν τι γίνεται. Ο αέρας στην Κατασκήνωση όμως είναι πεντακάθαρος, μυρίζει πεύκο και κοκκινόχωμα και σκεφτόμαστε σε τι κόσμο θα γυρίσουν πίσω τα παιδιά.

Στρώνουμε τραπέζι να φάμε για μια τελευταία φορά σαν κοινότητα όλοι μαζί, να πούμε ένα τελευταίο ίπι-ίπι για αποχαιρετισμό, να προσπαθήσουμε για λίγο να παγώσουμε το χρόνο στο βουνό, όσο τα πούλμαν είναι ακόμα στο δρόμο. Οι αρχές έχουν άλλη γνώμη. Έρχονται για πρώτη φορά απ' όταν ξεκίνησε η καταστροφή, και επιμένουν. Φτάνουν και τα πούλμαν, δεν υπάρχει δικαιολογία. Ο αστυνομικός διατάζει, αφήστε τα όλα, φεύγετε τώρα. Ξαφνικά η κατασκήνωση αδειάζει, έτσι μου φάνηκε. Ξέρω πως έγινε με τάξη, χωρίς πανικό, αλλά και με έντονα συναισθήματα, όπως κάθε τι που κάνουμε. Δεν το είδα. Μιλούσα στο τηλέφωνο, εξηγούσα. Κλείνω και διαπιστώνω ότι είμαι σε μια άδεια Κατασκήνωση. Δε μου άρεσε καθόλου. Δεν είπα καν αντίο στα παιδιά.

Ταλαιπωρήθηκαν τα άμοιρα, τα πούλμαν δεν μπορούσαν να γυρίσουν από τη Μάνδρα, η φωτιά έκαιγε τα πάντα, οι δρόμοι κλειστοί. Πήραν τον μακρύ δρόμο, ανέβηκαν το βουνό, πέρασαν το Κρύο Πηγάδι και γύρισαν πίσω στην Ελευσίνα από την Ψάθα και τα Μέγαρα. Ώρες κάνανε να φτάσουν, μέσα από τις στροφές, με κλάματα, θυμό, απογοήτευση αλλά και μια υπόσχεση ότι του χρόνου θα είμαστε πάλι μαζί στο βουνό. Οι πρώτες ομάδες όμως ήταν απαρηγόρητες. Ήταν φέτος η τελευταία τους χρονιά.

Δε φάγαμε για μεσημέρι. Δεν υπήρχε όρεξη. Τσιμπολογούσαμε τα τσιπς που είχαμε στην αποθήκη για το πάρτυ των παιδιών που θα κάναμε το Σάββατο. Είχαμε και κάτι παγωτά, πνίξαμε τη λύπη μας σε αυτά. Λίγες ομιλίες, και αυτές σιγανές, που και που έσπαγε ο πάγος με ένα αστείο, ένα πείραγμα, κάπως να ξεχάσουμε τον βίαιο αποχωρισμό. Σε πιάνει ένα σφιξιμο και δε σε αφήνει, το ίδιο με έχει πιάσει και τώρα που γράφω αυτές τις γραμμές. Είχαμε όμως η μια τον άλλο και κρατιόμασταν από αυτό.

Ξεκινήσαμε τις δουλειές σχεδόν αμέσως, να ξεστήσουμε την κατασκήνωση, να μαζευτούν γρήγορα τα πράματα στην αποθήκη, δεν ξέραμε αν οι αρχές θα μας αφήνανε να κάτσουμε επάνω στο βουνό. Βοηθάει και στην αποφόρτιση να δουλεύουν τα χέρια σου, να έχεις ένα στόχο. Οι άνθρωποι όμως που είχαν πάει συνοδεία τα παιδιά με τα πούλμαν και γύρισαν από την Ελευσίνα λύγισαν στο θέαμα της άδειας Κατασκήνωσης με τις περισσότερες σκηνές λυμένες και μαζεμένες. Δεν είχαν το χρόνο να το νιώσουν, να το επεξεργαστούν, να το χωνέψουν.

Δύο μέρες τρώγαμε τα φασολάκια που δεν πρόλαβαν να φάνε τα παιδιά και τα γιουβαράκια που είχε ετοιμάσει ο κυρ Βασίλης εκείνη τη μέρα για βραδινό. Η κατασκήνωση μαζεύτηκε, όλα τα πράματα μπήκαν εκεί που πρέπει, με τάξη για την επόμενη χρονιά. Κλείσαμε την πόρτα την Παρασκευή.



Το θέαμα στην επιστροφή έκοβε σα μαχαίρι, η καταστροφή τεράστια. Οι φωτιές κάψανε ό,τι είχε απομείνει από την πυρκαγιά του '21. Δεν πηλυσίασαν ποτέ την Κατασκήνωση.

Δεν μας άρεσε αυτό που έγινε. Δε θέλουμε να το ξαναζήσουμε ποτέ. Κρατάμε όμως το πιο σημαντικό από εκείνες τις μέρες στο βουνό. Την τεράστια δύναμη που έχει η ομάδα, η συντροφικότητα, η αλληλεγγύη. Στηριχτήκαμε ο ένας στις πλάτες της άλλης και μαζί τα καταφέραμε, βρήκαμε την ψυχραιμία μας και κάναμε αυτό που έπρεπε να γίνει. Ατομικά μπορεί να ήμασταν σωματικά και ψυχικά εξαντλημένοι. Μας κράτησε στα πόδια μας η ομάδα. Και σαν ομάδα θα είμαστε και του χρόνου εκεί να ολοκληρώσουμε την Κατασκήνωση όπως αξίζει στα παιδιά.

Δημήτρης Αντωνίου



Εύα Νίκου

Δημήτρης Προφέντζας

Συνέντευξη στη Δέσποινα Τσουκαλά και το Νίκο Καλλίτση

Η Εύα Νίκου, 23 ετών, είναι Ελληνίδα πρωταθλήτρια και Παραολυμπιονίκης του αλπικού σκι. Πάσχει από μελαγχρωστική αμφιβληστροειδοπάθεια, μια σοβαρή εκφυλιστική πάθηση των ματιών, που έχει ως αποτέλεσμα την απώλεια της περιφερειακής της όρασης και τη μείωση του οπτικού της πεδίου σε μικρότερο των 10 μοιρών, όταν κάποιος με τυπική όραση μπορεί να δει 180 μοίρες. Σε ηλικία 18 ετών, το 2018, η Ελληνική Παραολυμπιακή Επιτροπή ενημερώθηκε για την περίπτωση της και έγινε μέλος της εθνικής ομάδας στο παρα-αλπικό σκι. Αφού μπήκε στην εθνική ομάδα, αγωνίστηκε και πήγε καλά σε πολλούς αγώνες. Στο Πεκίνο, έγινε η πρώτη Ελληνίδα Παραολυμπιονίκης αθλήτρια που αγωνίστηκε σε Χειμερινούς Αγώνες τερματίζοντας έκτη στο Σούπερ Πιγαντιαίο Σλάλομ (SG). Όμως δεν αγωνίστηκε σε όλους τους αγώνες καθώς τραυματίστηκε και υποβλήθηκε σε χειρουργική επέμβαση. Επέστρεψε όμως μετά την αποθεραπεία της την επόμενη σεζόν πετυχαίνοντας σημαντικές διακρίσεις και συνεχίζει την προσπάθειά της.

Ο Δημήτρης Προφέντζας, 36 ετών, προπονητής, είναι ο οδηγός (Guide) της Εύας Νίκου με την οποία συγκροτούν μια ισχυρή ομάδα.

Εύα μίλησε μας για εσένα, να γνωρίσουμε τη ζωή σου και πως ξεκίνησε η αγάπη σου για το σκι;

Εύα: Γεια σας!!! Είμαι η Εύα Νίκου, 23 ετών, τελειόφοιτη πλέον του τμήματος Ψυχολογίας στη Θεσσαλονίκη όπου σπουδάζω και κατοικώ τα τελευταία χρόνια! Μου αρέσει να παίζω κιθάρα, κι όταν έχω χρόνο, να χορεύω Latin. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στα Γρεβενά που είναι κοντά στη Βασιλίτσα με το χιονοδρομικό κέντρο. Από μικρή ηλικία, ξεκινήσαμε να μαθαίνουμε σκι με τον αδερφό μου στο Χιονοδρομικό Ορειβατικό Σύλλογο Γρεβενών (ΧΟΣ). Μου άρεσε παααάρα πολύ! Ήμουν από τα παιδιά που ανυπομονούσα να έρθει το Σαββατοκύριακο, ν' ανέβουμε στο βουνό, κι ας έπρεπε να ξυπνάμε πολύ νωρίς. Στην συνέχεια ως μέλος της Ακαδημίας του Συλλόγου, συνέχισα και συμμετείχα στην αγωνιστική ομάδα. Εκεί κάπου γνώρισα και τον Δημήτρη.

Και πώς συνεχίστηκε η πορεία σου στο σκι;

Εύα: 15 χρονών στην κατηγορία Κορασίδες 2, σταμάτησα το αγωνιστικό σκι. Αυτό συνηθίζεται στην Ελλάδα αφού, λόγω των πανελληνίων

“Θέλω να κάνω αυτή την προσπάθεια μέχρι τέλους. Να πάω στην τελετή λήξης Όρθια!”

εξετάσεων, μπαίνεις σε άλλη τροχιά... Εγώ όμως το σταμάτησα επειδή δεν έβλεπα να υπάρχει κάποιο μέλλον σε όλο αυτό... Ο τότε προπονητής μου είχε προσδοκίες από εμένα και με πίστευε πολύ ως αθλήτρια. Όμως εγώ στους αγώνες έβγαينا εκτός διαδρομής ή πήγαμε πολύ αργά. Συνήθως ακυρωνόμουν γιατί κάτι. Δεν έβλεπα μια πόρτα, ένα κοντάρι του slalom ή giantslalom.

Όλα αυτά τα χρόνια δεν ήξερα ότι έχω κάποιο πρόβλημα και μέχρι τα 15 μου χρόνια μεγάλωσα ως ένα άτομο χωρίς αναπηρία. Όταν μετά από ένα χρόνο λοιπόν έμαθα για την αναπηρία μου ένιωσα την ανάγκη να το πω, οπότε το γνωστοποίησα.

Πότε και πώς κατάλαβες το κομμάτι της αναπηρίας στη ζωή σου;

Εύα: Τυχαία. Η αλήθεια είναι ότι εγώ από πολύ μικρή ένιωθα ότι κάτι δεν πάει καλά με την όρασή μου. Και κάποιοι που με ήξεραν λίγο παραπάνω, έβλεπαν ότι χάνομαι λίγο ή ότι μπορώ να σκοντάψω...

Δεν είναι ότι στεναχωρήθηκα και τρελά, γιατί κάπως έδωσε ένα νόημα σε όλο αυτό το χάος που συνέβαινε και σε αυτά που έλεγαν οι άλλοι για εμένα. Απλά μπήκε η ταμπέλα. Ίσως δεν άλλαξε τίποτα για μένα, γιατί για μια ζωή έτσι ήμουν.

Διαγνώστηκα με Μελαγχρωστική Αμφιβληστροειδοπάθεια, έτσι λέγεται η πάθησή μου. Είναι μια εκφυλιστική πάθηση και αυτό είναι το δύσκολο κομμάτι, ψυχολογικά τουλάχιστον, επειδή χειροτερεύει όσο μεγαλώνω και στενεύει το οπτικό μου πεδίο. Αυτό σημαίνει ότι δεν έχω καθόλου περιφερειακή όραση. Είναι σαν να κοιτάς μέσα από ένα πάρα πολύ στενό χωνί ή σωλήνα.

Δημήτρη μίλησε μας για σένα και για το πώς γνώρισες την Εύα.

Δημήτρης: Είμαι ο Δημήτρης Προφέντζας, 36 χρόνων, γέννημα θρέμμα των Γρεβενών κι εγώ. Είμαι προπονητής αλπικής χιονοδρομίας τα τελευταία 14 χρόνια, ενώ τα καλοκαίρια ασχολούμαι με το kayak, το rafting και τα περπατήματα στα βουνά.

Ξεκίνησα κι εγώ στην Ακαδημία και στη συνέχεια στην αγωνιστική ομάδα του ΧΟΣ Γρεβενών από μικρή ηλικία και δεν άργησα να καταλάβω ότι αυτό θέλω να κάνω στην ζωή μου. ΣΚΙ!

Το ταξίδι μας με την Εύα ξεκίνησε όταν ήταν μικρούλα. Την παρατηρούσα ως αθλήτρια, όταν έκανε τα πρώτα της βήματα. Και είχα δει την δυναμική της και πάντα θυμάμαι να την παροτρύνουμε να προσπαθεί ακόμα περισσότερο γιατί το έχει και δεν τα κατάφερνε.

Δηλαδή κάπου το έχανε. Και της λέγαμε "γιατί ρε Εύα το χάνεις; Ήταν εύκολο γιατί το έχασες;". Ξαφνικά κάτι γινόταν που δεν έπρεπε να γίνει και έχανε την διαδρομή της. Και δεν μπορούσε κανένας να εξηγήσει το γιατί. Ήταν σαν να το παρατούσε αστραπιαία. Ίσως αυτό της μετέφερε και ένα στρες, γιατί όλοι της έλεγαν ότι μπορείς να το κάνεις, αλλά εσύ δεν θες να το κάνεις. Και μια μέρα μάθαμε από τον αδερφό της για το πρόβλημα της Εύας!

Το ταξίδι σας με την Εύα ξεκίνησε λοιπόν όταν...

Δημήτρης: Το 2018 ο Μάνος Μπόγδος, φίλος μας από τα Γρεβενά, που είναι άτομο με αναπηρία και ο ίδιος σε αμαξίδιο και μέρος της παραολυμπιακής ομάδας ως αθλητής αλλά κι ως γιατρός ενημέρωσε, ότι δεν υπάρχει άτομο με αναπηρία στο άθλημα της χιονοδρομίας στην Ελλάδα και μας ρώτησε αν γνωρίζουμε κάποιον/α. Και τότε όλοι απευθύνθηκαν σε μένα.

Στους αθλητές με αναπηρία στην όραση είναι υποχρεωτική η παρουσία guide που προπορεύεται του αθλητή και με σύστημα ενδοεπικοινωνίας καθοδηγεί και προειδοποιεί/παρουσιάζει τη διαδρομή στον αθλητή. Συνάντησα την Εύα σε μια γιορτή των μανιταριών στα Γρεβενά, της μίλησα και είπαμε να ξεκινήσουμε να δοκιμάσουμε τις διαδικασίες. Ένα ταξίδι στο άγνωστο, βέβαια, και σε τελείως αχαρτογράφητα νερά για την Ελλάδα.

Η ομοσπονδία των ΑΜΕΑ μας έστειλε σε δύο camp rapaine στο Ντουμπάι και την Σουηδία, όπου συμμετείχαμε σε όλους τους αγώνες.

Από την Βασίλισσα βρεθήκατε στο Ντουμπάι και την Σουηδία και ξεκινήσατε το ταξίδι σας. Πώς λοιπόν συνεχίστηκε...;

Εύα: Ταξιδέψαμε στην Ολλανδία για το classification, το πιο σημαντικό κομμάτι για την ένταξη και την πιστοποίηση στην κατηγορία που θα αγωνιζόμαστε και από τότε ξεκινήσαμε να συμμετέχουμε σε Ευρωπαϊκές και παγκόσμιες διοργανώσεις ως rapaine team.

Εσένα Δημήτρη τώρα όλο αυτό το κομμάτι στο βουνό με την Εύα να σε ακολουθεί, πώς είναι;

Δημήτρης: Στην αρχή ήταν πολύ δύσκολο γιατί φώναζα, η Εύα δεν άκουγε, προσπαθούσα να γυρίζω να την βλέπω. Άλλαξε όλη η ζωή μας όταν βάλουμε το μικρόφωνο.

Τον πρώτο καιρό έβλεπα εφιάλτες ότι πέφτω και η Εύα πέφτει πάνω μου και με πατάει! Γιατί αν πέσω, ακυρωνόμαστε. Αν κάνω λάθος στην διαδρομή, ακυρωνόμαστε. Ουσιαστικά είναι ομαδικό άθλημα. Πρέπει να βλέπω τη διαδρομή, να τη μεταφέρω, να μην πηγαίνω πολύ γρήγορα για να μην της ξεφύγω ή πολύ αργά για να μην με προλάβει. Σε ό,τι και να κάνουμε προσπαθώ να είμαι σωστός, γιατί αν κάνω λάθος, αυτό θα έχει επίπτωση στην προσπάθεια της Εύας.

Εύα πως νιώθεις έχοντας οδηγό μπροστά σου τον Δημήτρη;

Εύα: Έχει αλλάξει ριζικά η έννοια του σκι για μένα. Είχα συνηθίσει μέχρι κάποια ηλικία να κάνω σκι μόνη μου αλλά είναι τρομερή ασφάλεια, κυρίως ψυχολογική, αυτή που μου προσφέρει ο Δημήτρης. Μπορεί να αγχώνομαι, αλλά επειδή μιλάμε και είμαστε συνέχεια σε επαφή, είναι μια σιγουριά για εμένα.



Πέραν του ότι είναι πολύ σημαντική βοήθεια, πρακτικά όντως μπορεί να προσπαθώ να τα βλέπω και μόνη μου με το ελάχιστο οπτικό πεδίο που έχω, αλλά δεν μπορεί αυτό να γίνει πάντα. Ναι, μεν προσπαθώ, αλλά χρειάζομαι την καθοδήγηση του Δημήτρη για να βρω τη διαδρομή μου. Πώς ακούμε κάποιο συνοδηγό στο WRC που λέει στον οδηγό σε πόσα μέτρα είναι μία στροφή δεξιά...

Ποιες δυσκολίες έχετε αντιμετωπίσει όλα αυτά τα χρόνια;

Εύα: Στα πρώτα μας ταξίδια σταθήκαμε τυχεροί, γιατί βρέθηκαν κάποιες υποτροφίες κι έτσι μας υποστήριξαν οικονομικά! Ήταν όλα οργανωμένα, όλα πληρωμένα, όλα τέλεια. Σκεφτόμασταν πόσο ωραία ήταν τα πράγματα, αλλά μετά ξεκίνησε το χάος...Εύκολη ήταν μόνο η αρχή!

Δεν ήταν μία οι δυσκολίες αλλά πολλές. Ο Δημήτρης θα πω ότι προσπάθησε να το κάνει όσο πιο εύκολο γίνεται για μένα. Δεν είχαμε όλα αυτά τα χρόνια προπονητή, οπότε ουσιαστικά ο Δημήτρης είχε αρμοδιότητες και προπονητή και guide. Από το service των ski, από το να οδηγήσει από Ελλάδα για Αυστρία, να πηγαίνει στα captain's meeting, να κάνουμε αποθεραπεία, να κάνει ό,τι χρειάζεται για να συμμετέχουμε στους αγώνες. Για να μειωθεί το budget των χρημάτων που χρειαζόμαστε και να μπορούμε να συμμετέχουμε σε αγώνες, τις περισσότερες φορές ταξιδεύουμε οδικώς στην Ευρώπη και νοικιάζουμε απομακρυσμένα σπιτάκια για να μπορούμε να μαγειρεύουμε.

Η οικονομική στήριξη από το κράτος είναι το βασικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε. Χρειάζεται μεγάλος αγώνας για να εγκριθούν κάποια χρήματα. Ο Δημήτρης με βοηθάει αφιλοκερδώς-εθελοντικά σε όλη αυτή την προσπάθεια. Με την μέχρι τώρα χρηματοδότηση καταφέρνουμε να κάνουμε 50 μέρες προπόνηση, όταν οι άλλες αθλήτριες κάνουν τουλάχιστον τις διπλάσιες ημέρες.

Περιπέτειες στα ταξίδια σας;

Δημήτρης: Πολλές...Ειδικά την περίοδο του covid περάσαμε πάρα πολλές περιπέτειες. Είχαμε κολλήσει και οι δύο covid στην Αυστρία μετά από αγώνα και δεν μπορούσαμε να επιστρέψουμε για 25 ημέρες. Χτυπήσαμε και το αμάξι λόγω χιονοθύελλας στην προσπάθεια να βρούμε να κάνουμε τεστ. Μετά η σπιτονοικοκυρά του καταλύματος που νοικιάζαμε έπρεπε να φύγει για Χριστούγεννα και δεν είχαμε που να μείνουμε και ψάχναμε...

Δεν μασάτε όμως...

Δημήτρης: Δε μασάμε, δε μασάμε. Υπήρχε ένα στόχος τότε. Ήταν ένα κίνητρο η συμμετοχή στους Παραολυμπιακούς αγώνες, πολύ μεγάλο κίνητρο. Κοιτούσες εκεί και όλα τα άλλα τα προσπερνούσες και δεν τα άφηνες να σε επηρεάσουν.

Και φτάνει η ώρα που θα πάτε στους χειμερινούς παραολυμπιακούς στο Πεκίνο...

Εύα: Η πρώτη φορά στα χρονικά που αποκτήσαμε και προπονητή, τον Δημήτρη Ιορδανίδη, που είναι προπονητής μας μέχρι σήμερα. Γίναμε μια νέα ομάδα. Γιατί πάντα όταν σε μία ομάδα προστίθεται ένα νέο μέλος, είναι κάτι καινούριο. Πολύ δυνατό!

Πρώτος αγώνας. Τρέξαμε Super G και πήραμε την έκτη θέση!!! Και μετά από τρεις μέρες θα τρέχαμε GS και Slalom. Γι' αυτά τα δύο αγωνίσματα εμείς προπονούμασταν τέσσερα χρόνια. Είχαμε λοιπόν δύο μέρες free και μετά θα τρέχαμε. Στην προπόνηση ήμασταν χαρούμενοι, πηγαίναμε καλά και είχαμε πει θα κάνουμε μια αγωνιστική προπόνηση και θα ξεκουραστούμε, για να έχουμε δυνάμεις για τον αγώνα. Θυμάμαι πολύ χαρακτηριστικά να είμαστε με τον Δημήτρη στο lift και να λέμε πόσο απίστευτο μας φαινόταν που καταφέραμε να είμαστε στο Πεκίνο!

Οπότε πάμε για την τελευταία κατάβαση της ημέρας...

Εκεί εγώ ξεκινάω λίγο πιο γρήγορα σε σχέση με το σύνθημα του Δημήτρη. Είμαστε ο ένας δίπλα στον άλλον, τον έβλεπα με έβλεπε. Έκανα τα πόδια μου V να σταματήσω. Πατάω το σκι του Προφ., δεν έχω καμία ισορροπία. Γυρνάω απότομα το σώμα μου και...

Κρακ! Νιώθω το κρακ στο γόνατό μου. Πόνος αφόρητος.

Ήταν συνολικά πολύ έντονη αυτή η εμπειρία και με τεράστια διακύμανση. Από πολύ έντονη αγωνία σε ενθουσιασμό, σε απογοήτευση που ακυρωθήκαμε και μετά σε μεγάλη λύπη. Δεν το πίστευα ότι εκεί σταματάει η προσπάθειά μου, γιατί ήταν τα αγωνίσματα μου, ένιωθα καλά, ένιωθα δυνατή, ένιωθα ενθουσιασμένη, δεν ένιωθα φόβο. Σε μια μέρα τόσα διαφορετικά συναισθήματα. Με θυμάμαι να κλαίω, απλά έκλαιγα. Δεν μπορούσα να σταματήσω!

Εκεί όπως ήμουν στο κρεβάτι, θυμάμαι να σκέφτομαι ότι έχει γίνει και ότι πλέον δεν μπορεί κάτι να αλλάξει, όσο κι αν κλαίω και ότι στεναχωριέται όλη η ομάδα, όλα τα άτομα που είναι εδώ για μένα! Εκεί τελείωσε το κλάμα!

Δημήτρη μετά από όλη αυτήν την εμπειρία πώς συνεχίζατε;

Δημήτρης: Η Εύα είναι πολύ δυνατή και πολύ σύντομα χειρουργήθηκε και έκανε όλη την αποθεραπεία που χρειαζόταν για να συνεχίσει. Έτσι κατάφερε να βγει κυπελλούχος Ευρώπης το 2022 με χρυσό μετάλλιο και να συμμετάσχει στο παγκόσμιο πρωτάθλημα κατακτώντας δύο χάλκινα μετάλλια το 2023.

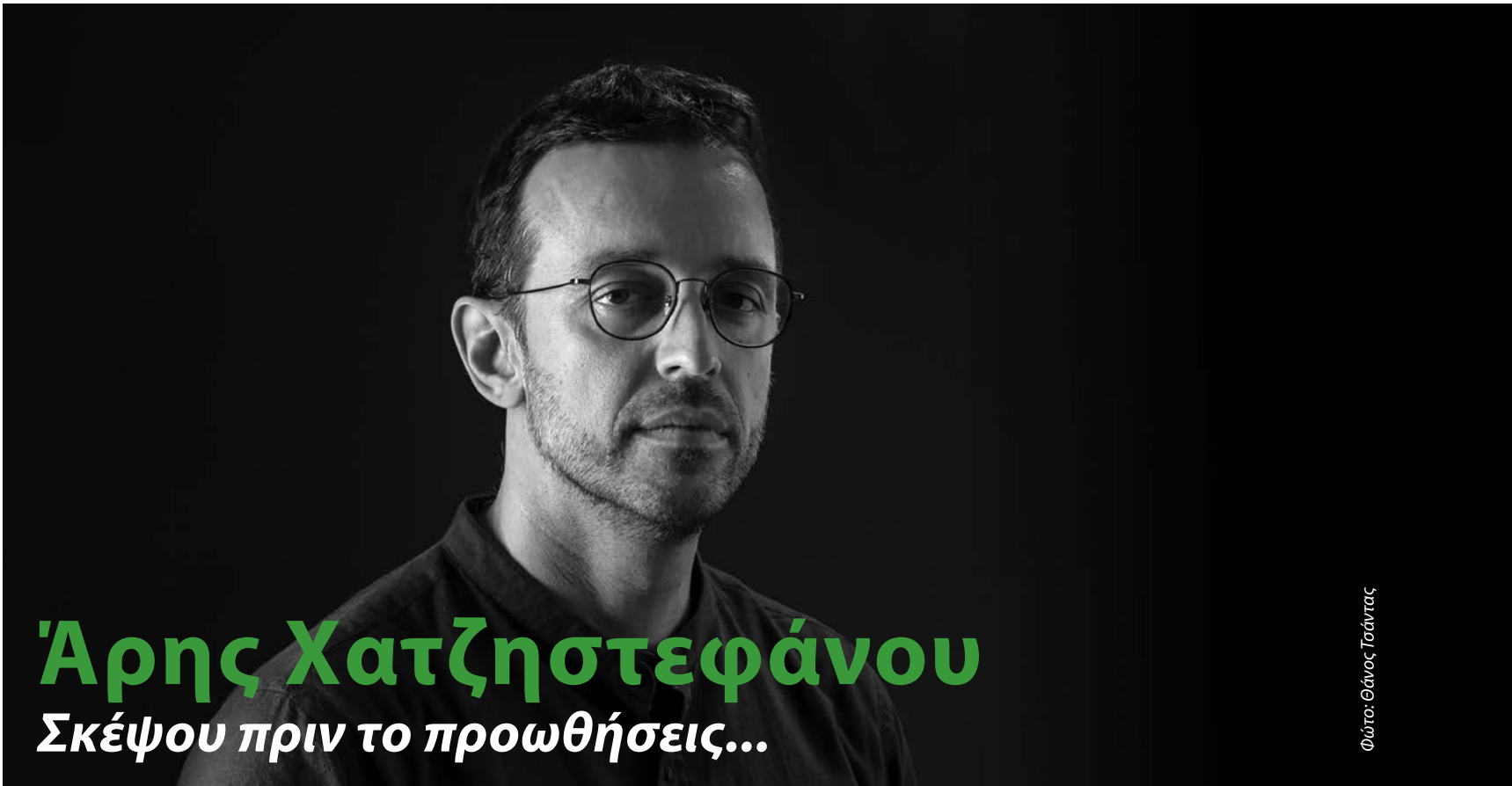
Επόμενοι στόχοι μετά από όλο αυτό;

Εύα: Στους επόμενους παραολυμπιακούς αγώνες στην Κορτίνα της Ιταλίας, το 2026, ανεξαρτήτως των θέσεων που θα φέρουμε, θέλω να κάνω αυτή την προσπάθεια μέχρι τέλους. Να πάω στην τελετή λήξης ΟΡΘΙΑ. Και αν η προσπάθεια μας φέρει και κάποιο μετάλλιο, τότε θα είμαστε πολύ χαρούμενοι.

Ο πρωταθλητισμός είναι ένα μεγάλο κομμάτι αυτή τη στιγμή στη ζωή μου... Θέλω να βελτιωθώ πολύ τεχνικά και να συνεχίσω!!!

Το εύχομαι με κάθε κύτταρό μου. Ναι, το πιστεύω. Δεν θέλω να χάσω την πίστη μου στον άνθρωπο.





Άρης Χατζηστεφάνου

Σκέψου πριν το προωθήσεις...

Φώτο: Θάνος Τσάντας

Συνέντευξη στον Αλέξανδρο Κυτίνο και τον Νίκο Καλλίτση

Ο Άρης Χατζηστεφάνου είναι δημοσιογράφος, σκηνοθέτης και συγγραφέας. Έχει εργαστεί για διεθνή και ελληνικά μέσα ενημέρωσης και στην ιστοσελίδα info-war.gr έχει δημοσιεύσει σειρά κειμένων, podcast και ντοκιμαντέρ πολιτικού περιεχομένου. Το 2022 εξέδωσε το βιβλίο “Προπαγάνδα & παραπληροφόρηση: Πώς τις εντοπίζουμε”. Τον συναντήσαμε διαδικτυακά και μιλήσαμε για τη δημοσιογραφία και την προπαγάνδα στις μέρες μας...

Δημοσιογραφείς, σκηνοθετείς, γράφεις βιβλία, αν σε ρωτούσαμε ποιά είναι η δουλειά σου τι θα απαντούσες;

Δημοσιογράφος μου έρχεται αυτόματα. Μάλιστα θα έλεγα και ραδιοφωνατζής, αν έπρεπε να το διευκρινίσω περισσότερο, γιατί ξεκίνησα από το ραδιόφωνο. Συνέχισα για πολλά χρόνια στην ελληνική υπηρεσία του BBC που ήταν ραδιοφωνική δουλειά, και μετά επέστρεψα στην Ελλάδα όπου έκανα και πάλι ραδιοφωνική εκπομπή η οποία αργότερα έγινε και podcast.

Πόσο δύσκολο είναι να δημοσιογραφεί κάποιος στις μέρες μας;

Είναι πάρα πολύ δύσκολο. Ήταν πάντα δύσκολο στην Ελλάδα γιατί είναι μια πολύ μικρή αγορά που σημαίνει ότι λίγοι άνθρωποι μπορούν να την ελέγχουν και ότι ακόμα και αν βγάλεις μια εφημερίδα, δεν πρόκειται να επιβιώσεις μόνο με τα έσοδα από τις πωλήσεις. Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης δεν ήταν ποτέ κερδοφόρα και πάντα εμπλεκόνταν άλλα συμφέροντα. Όποιος ελέγχει τα ΜΜΕ έχει και άλλες επιχειρήσεις και τα χρησιμοποιεί για να αυξήσει τα κέρδη του από αυτές. Όλα έγιναν ακόμα δυσκολότερα μετά το 2008 με τις μαζικές απολύσεις για πολιτικούς λόγους με στόχο τον απόλυτο έλεγχο των ΜΜΕ. Βέβαια, ακόμα και στα μεγάλα μέσα υπάρχουν αξιοπρεπείς φωνές και ειδικά τα τελευταία χρόνια υπάρχουν πολλά μικρά μέσα ερευνητικής δημοσιογραφίας που κάνουν σοβαρή δουλειά και μεγάλες αποκαλύψεις.

Έχεις νιώσει ποτέ φόβο; Όταν σκέφτεσαι να ασχοληθείς με κάποιο θέμα;

Στην Ελλάδα, αν και έχουμε και δολοφονία δημοσιογράφου, ακόμα η μεγαλύτερη απειλή είναι οικονομική. Είτε σε πιέζουν ώστε να φοβηθείς ότι θα μείνεις έξω από την πιάτσα, είτε χρησιμοποιούν αγωγές τύπου SLAPP (Strategic Lawsuits Against Public Participation - Στρατηγικές αγωγές κατά της συμμετοχής του κοινού), όπου για κάτι που έγραψες μπορεί να σου ζητάνε δεκάδες ή και εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ. Ο σκοπός είναι, όχι τόσο να σου πάρουν αυτά τα λεφτά, αλλά να υπάρξει ένα κλίμα φόβου σε όλους τους δημοσιογράφους ώστε να “μαζευτούν” και να μην κάνουν πραγματικά ερευνητική δημοσιογραφία. Δεν είναι, δηλαδή, τόσο απειλή για τη σωματική σου ακεραιότητα, αν και μπορεί να υπάρξει και αυτό, όσο οικονομικού τύπου απειλές.

Τα ΜΜΕ παράγουν τον κυρίαρχο λόγο χρωματίζοντας λέξεις θετικά ή αρνητικά. Δημιουργεί αυτό πρόβλημα στο να εκφραστείς;

Θα έλεγα ότι έχουμε χάσει ιδεολογικά τη μάχη των λέξεων. Αυτό που λέμε πολιτικό οικονομικό κατεστημένο, καταφέρνει να φορτίζει τις λέξεις όπως αυτό θέλει. Θυμάμαι, παλαιότερα, με αποκαλούσαν δημοσιογράφο-ακτιβιστή και το έλεγαν με αρνητική χροιά, ότι δηλαδή “δεν πρέπει να δίνετε σημασία στο τι λέει γιατί είναι ακτιβιστής, άρα δεν είναι αντικειμενικός”, λες και μπορεί να υπάρξει ποτέ αντικειμενικότητα στη δημοσιογραφία.

Επίσης έχουμε χάσει τις διάφορες μορφές της λέξης “ελευθερία” γιατί ζούμε σε ένα οικονομικό σύστημα όπου η ελευθερία ταυτίζεται με τον μη έλεγχο της οικονομικής δραστηριότητας. Έχουμε φτάσει να λέμε ότι ελευθερία σημαίνει να μην παρεμβαίνει το κράτος στις επιχειρήσεις είτε για να προστατεύσει τους εργαζόμενους είτε για να βάλει φόρο που θα χρησιμοποιηθεί σε κοινωνικά προγράμματα ή οτιδήποτε άλλο. Οπότε, ναι, υπάρχουν λέξεις που δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε. Γενικά, αυτός που έχει την ισχύ επιλέγει και καθορίζει το νόημα των λέξεων και αυτό συνέβαινε πάντα, δεν είναι κάτι καινούργιο. Αυτό δε σημαίνει ότι κάθονται γύρω από ένα τραπέζι όσοι ελέγχουν τα ΜΜΕ και αποφασίζουν ότι αυτή τη λέξη ή έννοια θα τη χρησιμοποιούμε με αυτόν τον τρόπο. Απλά επιβάλλουν τον τρόπο με τον οποίο αυτοί την αντιλαμβάνονται.

Αναζητάς θέματα που μπορούν να λειτουργήσουν ως ελπίδα ή θετικό παράδειγμα;

Θα έπρεπε να αναζητώ πολύ περισσότερο θετικά παραδείγματα που να δίνουν μια ελπίδα. Από όλα τα ντοκιμαντέρ που έχω κάνει, αυτό το οποίο είδαν με διαφορά οι περισσότεροι άνθρωποι ήταν το Debtocracy. Όταν ήθελε η τρόικα να επιβάλει οικονομικά μέτρα στο ελληνικό κράτος, εμείς αναδειξαμε παραδείγματα από άλλες χώρες, όπως τον Ισημερινό, ώστε να φανεί ότι δεν είναι μονόδρομος αυτό που μας λένε να κάνουμε, και μάλιστα σε άλλες χώρες κατάφεραν να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα με διαφορετικά μέσα. Όποτε έκανα αντίστοιχες προσπάθειες που παρουσίαζαν εναλλακτικές επιλογές, υπήρξε μεγαλύτερο ενδιαφέρον και ανταπόκριση από τον κόσμο. Δυστυχώς όμως, αν επικρατεί γύρω σου μαυρίλα δεν μπορείς να είσαι πάντα σαν την Πολυάννα και να τα βλέπεις όλα θετικά.

Το info-war περιέχει κείμενα, podcast (ήχος) και βίντεο. Ποιό μέσο έχει την μεγαλύτερη απήχηση;

Καλώς ή κακώς, πάντα το βίντεο είναι αυτό που έχει τη μεγαλύτερη ανταπόκριση. Το 2007, όταν το ραδιοφωνικό info-war έγινε τηλεοπτικό, κατάλαβα τη διαφορά στις αντιδράσεις του κόσμου ακόμα και στον δρόμο. Άνθρωποι που δεν είχαν ιδέα για το ραδιοφωνικό, αμέσως ήξεραν ποιος είμαι και τι κάνω. Οπότε το βίντεο είναι το κυρίαρχο, μετά ο ραδιοφωνικός λόγος και τέλος το γραπτό κείμενο. Δεν σημαίνει βέβαια ότι επειδή το ένα έχει μεγαλύτερη ανταπόκριση πρέπει να μείνεις αναγκαστικά σε αυτό, γιατί κάθε μέσο προσφέρει εντελώς διαφορετικά πράγματα. Στο βίντεο θυσιάζεις πάρα πολλή πληροφορία γιατί δεν μπορεί ο τηλεθεατής να την αφομοιώσει, άρα χάνονται κομμάτια από την έρευνά σου. Το ραδιόφωνο είναι μια ενδιάμεση κατάσταση, που έχεις μεν πολλά ερευνητικά στοιχεία αλλά πρέπει να έχεις μια περιγραφή από εικόνες, να προσθέτεις μουσικές, οπότε πάλι χάνεις πληροφορία. Το γραπτό κείμενο περιέχει την περισσότερη πληροφορία, αλλά μερικές φορές μπορεί να είναι πιο βαρύ και δυσκολότερο να φτάσει στον αναγνώστη. Κάθε μέσο λοιπόν είναι χρήσιμο με διαφορετικούς τρόπους.

Πλέον είναι εύκολο να παραποιήσεις ή να δημιουργήσεις αληθοφανή ψεύτικα ντοκουμέντα. Πώς μπορούμε να το αντιμετωπίσουμε;

Υπάρχουν εργαλεία για να εντοπίζεις παραποιημένο υλικό. Στο βιβλίο μου «Προπαγάνδα και παραπληροφόρηση» αναλύω τεχνικές για να εντοπίζει κανείς παραποιημένα ντοκουμέντα. Δεν θεωρώ ότι αυτό αποτελεί βασικό πρόβλημα ακόμα. Προπαγάνδα μπορείς να κάνεις και με τις πραγματικές εικόνες. Σε μια σύγκρουση με την αστυνομία για παράδειγμα, ο φωτογράφος ή ο καμεραμάν ανάλογα με τη θέση λήψης μπορεί να δημιουργεί διαφορετικά συναισθήματα στο θεατή. Αν βρίσκεται πίσω από την αστυνομία, βλέπεις ότι, βλέπει ο αστυνομικός, βλέπεις τους διαδηλωτές να σου επιτί-



“Γενικά, αυτός που έχει την ισχύ επιλέγει και καθορίζει το νόημα των λέξεων και αυτό συνέβαινε πάντα, δεν είναι κάτι καινούργιο.”

θενται άρα θεωρείς ότι σε απειλούν. Αν κάθεται πίσω από τους διαδηλωτές βλέπεις την αστυνομία να επιτίθεται, οπότε σου δημιουργείται μια εντελώς διαφορετική εικόνα. Οπότε, μπορείς με πολύ πειστικό τρόπο, να μην λες ψέματα αλλά να παραποιείς την πραγματικότητα με πολλές τεχνικές. Δεν ξέρω πώς θα εξελιχθεί, αλλά θεωρώ ότι ο κόσμος καταλαβαίνει πότε βλέπει ένα παραποιημένο βίντεο ή φωτογραφία. Είναι, όμως, πολύ πιο δύσκολο να αντιμετωπίσει μορφές προπαγάνδας που χρησιμοποιούν δημοσιογράφοι και πολιτικοί, που δεν λένε ψέματα, αλλά έχουν έναν τρόπο να παρουσιάζουν την πραγματικότητα που να δημιουργεί λάθος συμπεράσματα.

Σήμερα η συντριπτική πλειοψηφία των ΜΜΕ διαλέγει μια μονοδιάστατη κυρίαρχη αφήγηση σχετικά με το τι συμβαίνει στη Γάζα.

Νομίζω οι επικοινωνιολόγοι του μέλλοντος θα μελετούν για αιώνες όσα συμβαίνουν επικοινωνιακά με τη γενοκτονία που πραγματοποιεί το Ισραήλ εναντίον των Παλαιστινίων. Όχι γιατί υπάρχει κάποια νέα τεχνική προπαγάνδας που δεν την γνωρίζαμε, αλλά γιατί χρησιμοποιούνται όλες ταυτόχρονα και στο μέγιστο βαθμό. Είναι δηλαδή σαν ένα εργαστήριο. Όπως στη φόρμουλα 1 δοκιμάζονται νέες τεχνολογίες σε ακραίες συνθήκες ώστε μετά να εφαρμοστούν σε ένα καθημερινό αυτοκίνητο, αυτό γίνεται επικοινωνιακά για τη Γάζα. Βλέπουμε ακραίες μορφές προπαγάνδας οι οποίες δυστυχώς περνάνε και γίνονται αποδεκτές. Παραδείγματος χάρη, έλεγαν ότι οι Παλαιστίνιοι αποκεφάλισαν 40 βρέφη, ένα ψέμα που όποιος ήταν λίγο ενημερωμένος το καταλάβαινε από την πρώτη στιγμή. Παρόλα αυτά, αναμεταδόθηκε από όλα τα μεγάλα ΜΜΕ. Άλλες φορές παραποιείται η πραγματικότητα χωρίς απαραίτητα να μεταδίδονται ψέματα. Αν για τους Ισραηλινούς που σκοτώθηκαν παρουσιάζεις τη φωτογραφία τους, το όνομά τους, την οικογένειά τους και προσωπικές τους στιγμές, κάνεις τους θεατές να ταυτίζονται μαζί τους. Αντίθετα, αν για τους Παλαιστίνιους απλώς μιλάς με αριθμούς, “σκοτώθηκαν 30.000 άνθρωποι”, δεν δημιουργείται αυτή η ταύτιση. Δεν έχεις πει ψέματα σε καμία περίπτωση, ιστορίες λες, αλλά μπορείς να φορτίσεις συναισθηματικά την παρουσίαση του θέματος ώστε να έχεις το αποτέλεσμα που θέλεις.

Πιστεύεις ότι οι νέοι ενδιαφέρονται για όσα συμβαίνουν;

Ένα πολύ θετικό παράδειγμα από τις Ηνωμένες Πολιτείες που ζω τώρα, είναι ότι οι νέες γενιές ενδιαφέρονται, ασχολούνται με όσα συμβαίνουν

στη Γάζα και το εκφράζουν πολιτικά, ενώ οι μεγαλύτεροι στηρίζουν το Ισραήλ. Έχουμε πάντα μια τάση να κατηγορούμε τις νέες γενιές ότι δεν καταλαβαίνουν και δεν ενδιαφέρονται, αλλά συνήθως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Απλώς αυτοί που έχουν τη δύναμη και το βήμα να το λένε, είναι οι μεγαλύτεροι.

Ο κόσμος φαίνεται να μην έχει μνήμη, να ξεχνάει γεγονότα ακόμα και αν έχουν λάβει μεγάλη έκταση. Πώς το εξηγείς;

Εδώ υπάρχει μεγάλη ευθύνη των δημοσιογράφων. Είναι κομμάτι της δουλειάς τους να ανασύρουν το παρελθόν, το οποίο δεν είναι βέβαια ο απόλυτος οδηγός, αλλά σίγουρα είναι μια ακόμα πληροφορία. Όπως δεν μεταδίδουν πληροφορίες από το εξωτερικό για να μην υπάρξει σύγκριση, δεν ανασύρουν πληροφορίες από το παρελθόν ώστε μη γίνεται οποιαδήποτε σύγκριση και καταφέρνουν να δημιουργείται αυτό το κενό. Σίγουρα υπάρχει και ευθύνη του κοινού, αλλά και πάλι έχουμε επικοινωνιακές τεχνικές που χρησιμοποιούνται ώστε να αποσυντονίζουν. Το να δημιουργείς συνεχώς ένα νέο θέμα ή ακόμα και ένα νέο σκάνδαλο, μπορεί να συμφέρει ώστε να φύγει η προσοχή από το προηγούμενο. Με ένα συνεχή βομβαρδισμό της κοινής γνώμης με θέματα δευτερεύουσας σημασίας, ο κόσμος μπορεί πραγματικά να ξεχάσει το λόγο που διαδήλωνε πριν από μια εβδομάδα ή ένα μήνα. Είναι κοινές οι ευθύνες δηλαδή.

Πώς θα εξηγούσες σε ένα παιδί πως να αναγνωρίζει την προπαγάνδα και την παραπληροφόρηση;

Η βασική αρχή που πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας είναι “σκέψου πριν το προωθήσεις”. Αν σου έρθει κάτι στο Facebook ή στο TikTok δεν σημαίνει ότι είναι αληθινό και πρέπει να σκεφτείς ποιος το στέλνει και κυρίως ποιος ωφελείται από το να το δεις και να το προωθήσεις. Μετά μπαίνεις σε πιο τεχνικά θέματα, όπως στο να μπορείς να κατανοήσεις τον τρόπο που έχει διατυπωθεί μια φράση. Μερικές φορές μπορούμε απλώς να αλλάξουμε τη σύνταξη ενός τίτλου και να δώσουμε εντελώς διαφορετικό μήνυμα. Είναι άλλο να πεις “ένας Ισραηλινός στρατιώτης σκότωσε ένα παιδί” και άλλο “ένα παιδί πέθανε κατά τη διάρκεια συγκρούσεων με τον Ισραηλινό στρατό”. Και οι δύο προτάσεις το ίδιο πράγμα λένε πάνω κάτω, αλλά χρησιμοποιώντας ενεργητική ή παθητική φωνή αλλάζουν τα συναισθήματα που προκαλείς. Αυτά είναι τεχνικές που δεν είναι ευρύτερα γνωστές και χρειάζεται αυτό που θα λέγαμε media literacy, ώστε να μπορείς να τις αναγνωρίζεις όταν τις βλέπεις μπροστά σου. Αν είναι εικόνες ή βίντεο πάλι πρέπει να σκέφτεσαι πώς τραβήχτηκαν και ποιον ευνοούν.

Πολύς κόσμος επιλέγει να ενημερωθεί από χιούμοριστικά βίντεο μικρής διάρκειας και όχι από πιο ολοκληρωμένες και ήρεμες αναλύσεις όπως το info-war. Ποιά είναι η άποψη σου;

Υπάρχουν καταστάσεις όπου μέσα από χιούμορ μπορεί να περνά πραγματικά σοβαρή ερευνητική δημοσιογραφία. Ένα παράδειγμα από τις ΗΠΑ, είναι η εκπομπή Last Week Tonight με τον John Oliver. Ο ίδιος προέρχεται από το Stand Up Comedy, αλλά πίσω του έχει μια πολύ μεγάλη δημοσιογραφική ομάδα και αυτά που λέει είναι πολύ πιο σοβαρά σχεδόν από το σύνολο των δελτίων ειδήσεων και των ενημερωτικών εκπομπών της αμερικανικής τηλεόρασης. Οπότε μπορεί να γίνεται σοβαρή έρευνα και κριτική και να παρουσιάζεται με αστείο τρόπο. Υπάρχει πάντα το θέμα ότι για να κάνεις το αστείο, χάνεις λίγη από την πληροφορία που θα μπορούσες να δώσεις. Μερικές φορές όμως, είναι πιο σημαντικό να επικοινωνήσεις με όσο το δυνατό μεγαλύτερο ακροατήριο και ας θυσιάσεις λίγη πληροφορία, γιατί από αυτούς τους ανθρώπους κάποιοι θα ψάξουν μετά να βρουν και τις υπόλοιπες πληροφορίες.



Μπορεί, καμιά φορά, το αστείο κομμάτι να αφαιρεί την βαρύτητα που έχουν κάποια θέματα;

Δεν με τρομάζει τόσο αυτό, πρέπει να ξέρεις πώς θα το κάνεις και σίγουρα κάποιες φορές θα αποτύχεις και θα κάνεις λάθη. Ειδικά στην Ελλάδα, έχουμε μια μεγάλη παράδοση σκληρού πολιτικού λόγου μέσα από το χιούμορ που πηγαίνει πίσω στον Αριστοφάνη. Περισσότερο βλέπω τα θετικά χαρακτηριστικά του, αν και αντιλαμβάνομαι πλήρως τον κίνδυνο. Ας μην ξεχνάμε ότι το χιούμορ έρχεται ακόμα και στις πιο σκληρές στιγμές της ζωής. Το ότι λέμε αστεία σε μια κηδεία, δεν σημαίνει ότι εκείνη τη στιγμή δεν νιώθουμε τον πόνο ή αμφισβητούμε τη σοβαρότητα της κατάστασης ή προσβάλλουμε τον νεκρό. Είναι τρόπος να ανταπεξέλθει στον πόνο και την ένταση ο ανθρώπινος οργανισμός. Οπότε μπορούμε να χρησιμοποιούμε το χιούμορ και στα μέσα ενημέρωσης, αν το κάνουμε με σοβαρότητα βέβαια και όχι για να πουλήσουμε.

Πιστεύεις ότι είσαι cool;

Ότι είμαι cool; Όχι καθόλου! Δεν ξέρω τι βγαίνει προς τα έξω, αλλά είναι στιγμές που κουβαλάνε πολύ άγχος: “Θα το καταλάβουν αυτό; Το είπα σωστά;”. Πλέον έχω μια άνεση στην εκφορά του λόγου η οποία κερδίστηκε μέσα από εκατοντάδες λάθη και αποτυχίες, τώρα, αν βγαίνει cool προς τα έξω θα το πείτε εσείς. Από μέσα δεν είναι. Κάποιοι μου έχουν πει ότι κάποιες φορές τους ακούγεται σνομπ. Δεν ξέρω, φαίνεται ότι ο καθένας το αντιλαμβάνεται διαφορετικά.

Εμάς μας φαίνεται πολύ cool αυτό που κάνεις, ευχαριστούμε για το υλικό που παράγεις και αν βρεθείς στην Ελλάδα τον Ιούλιο, είσαι καλοδεχόμενος να σε φιλοξενήσουμε στην Κατασκήνωση!



Γιώργος Βαρλάμος

γράφει ο ζωγράφος, λογοτέχνης και θεωρητικός τέχνης

Κώστας Ευαγγελάτος

Ο Γιώργος Βαρλάμος γεννήθηκε το 1922 στην Πάρο. Η μητέρα του καταγόταν από τον Πύργο της Τήνου και εκεί πέρασε τα παιδικά του χρόνια, που διαμόρφωσαν τον χαρακτήρα του. Σπούδασε ζωγραφική στην ΑΣΚΤ, με δάσκαλους τους Ουμβέρτο Αργυρό και Κωνσταντίνο Παρθένη, και χαρακτική (1942-1947) με δάσκαλο τον Γιάννη Κεφαλληνό. Συνέχισε, με υποτροφίες του Ιδρύματος Ευαγγελιστρίας Τήνου και του ΙΚΥ, τις σπουδές του στο Παρίσι, στην Ecole des Beaux-Arts ζωγραφική κοντά στους R. Cami, J.-E. Bersier και H. G. Adam (1951-1952) και στο College Technique Estienne χαρακτική, με δάσκαλους τους G. L. Prost και R. Cottet (1958-1961). Ειδικεύτηκε στην τέχνη του βιβλίου και στη χάραξη γραμματοσήμων. Εκτός από την χαρακτική εικονογράφησε περισσότερα από 200 βιβλία, αλλά και διάφορες αφίσες πολιτικού και κοινωνικού περιεχομένου.

Με την επιστροφή του στην Ελλάδα συνεργάστηκε από το 1953-56 με τον Κεφαλληνό στην έκδοση «Δέκα Λευκά Λήκυθοι».

Ο καθηγητής Γιάννης Κεφαλληνός και οι επιλεγμένοι φοιτητές του Λουίζα Μοντεσάντου, Γιώργος Βαρλάμος και Νίκος Δαμιανάκης αφιέρωσαν μήνες στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο, αντιγράφοντας δέκα αττικές ληκύθους. Επέλεξαν τις ωραιότερες από τις εκτεθειμένες στο Μουσείο και άλλες που ήταν ακόμα στα κιβώτια, προκειμένου να προστατευθούν από τα χρόνια του πολέμου. Το λεύκωμα που προλόγισε η έφορος του Μουσείου Σέμνη Καρούζου περιλάμβανε δέκα χαρακτηριστικά από ληκύθους, φιλοτεχνημένα όλα με μεικτή τεχνική ξυλογραφίας και

χαλκογραφίας. Η καλλιτεχνική εργασία τυπώθηκε για το εργαστήριο χαρακτηριστικής της ΑΣΚΤ και εκδόθηκε σε 400 αριθμημένα αντίτυπα.

Ο Γιώργος Βαρλάμος σχεδίασε ειδικά για την έκδοση γραμματοσειρά με την επωνυμία «Θεόκριτος». Μελέτησε συστηματικά και δόκιμα τη φύση και τους νόμους της τυπογραφίας. Διακρίθηκε διεθνώς για την επιμέλεια βιβλίων και λευκωμάτων. Επιμελήθηκε, εικονογράφησε και σχεδίασε πληθώρα εξώφυλλων πολλών βιβλίων, με πολλά ένθετα χαρακτηριστικά του. Συνεργάστηκε με πρωτοπόρους καλλιτέχνες και διανοητές. Εικονογράφησε με τη χαρακτική του μεγάλους ποιητές και λογοτέχνες. Τιμήθηκε σε «Διεθνή Διαγωνισμό της Λειψίας» για την επιμέλεια Βιβλίου, με ποιήματα του νομπελίστα Πάμπλο Νερούντα.

Υπηρέτησε με πάθος τη χαρακτική, γιατί τη θεωρούσε «δημοκρατική τέχνη», που με αυτή το έργο τέχνης μπορεί να είναι προσίτο στους εργαζόμενους, να είναι πάντα πρωτότυπο χωρίς να είναι μοναδικό. Εργάστηκε για την «έξοδο» της Τέχνης από τα σαλόνια και πάλεψε για τη συμπόρευση της Τέχνης με τις ανάγκες, τα δικαιώματα, τους κοινωνικούς και απελευθερωτικούς αγώνες του λαού. Συμμετείχε με άλλους καλλιτέχνες στους αγώνες για την επαγγελματική κατοχύρωση των καλλιτεχνών, έδωσε συλλογικές μάχες για το δυνάμωμα του μαζικού πολιτιστικού κινήματος, ήταν παρών με το έργο του ως καλλιτέχνης στις μεγάλες στιγμές του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Λίγο πριν φύγει από τη ζωή, ο Γιώργος Βαρλάμος άφησε στο Κομμουνιστικό Κόμμα παρακαταθήκη το έργο του και την επιθυμία του να μαθαίνουν οι νέοι καλλιτέχνες από αυτό.

Υπηρέτησε με πάθος τη χαρακτηριστική γιατί τη θεωρούσε «δημοκρατική τέχνη», που με αυτή το έργο τέχνης μπορεί να είναι προσιτό στους εργαζόμενους, να είναι πάντα πρωτότυπο χωρίς να είναι μοναδικό. Εργάστηκε για την «έξοδο» της Τέχνης από τα σαλόνια και πάλεψε για τη συμπόρευση της Τέχνης με τις ανάγκες, τα δικαιώματα, τους κοινωνικούς και απελευθερωτικούς αγώνες του λαού.

Κρατώντας πολύ υψηλό επίπεδο τεχνικής, κατόρθωσε έγκαιρα να αποφύγει την πίεση των κατακτήσεων του δασκάλου του και να προχωρήσει σ' ένα χαρακτηριστικό προσωπικό δρόμο. Ο Βαρλάμος με ιδιαίτερη προτίμηση στην ξυλογραφία, έχει δώσει έργα που αναφέρονται σε όλες τις θεματογραφικές περιοχές και διακρίνονται για την πληρότητα και την εκφραστική τους δύναμη. Η χαρακτηριστική του χαρακτηρίζεται για την ευκρίνεια και την τιμιότητα της εργασίας, την αμεσότητα και την ποιότητα των διατυπώσεών του. Σε χαρακτηριστικά έργα του χρησιμοποιεί πλήθος λεπτές γραμμές που δίνουν συχνά την εντύπωση μίας μικρογραφικής διαπραγμάτευσης του αισθητικού αντικειμένου, ενώ οι προσπάθειές του που αναφέρονται στο φυσικό χώρο διακρίνονται για μία καθαρά ποιητική φωνή, που βασίζεται στις αρμονικές μεταβάσεις ημιτονίων και σκιών από το άσπρο στο μαύρο.

Ανάλογα στοιχεία έχουμε και στην ζωγραφική του, στην οποία διαφαίνονται τόσο η επίδραση του Παρθένη όσο και του Cezanne σε φιγούρες και προσωπογραφίες. Έδωσε σειρές έργων με τοπιογραφίες και θέματα από το φυτικό κόσμο, με υλικά κυρίως ακρυλικά και ακουαρέλες. Χωρίς να παραβλέπει τα αντικειμενικά στοιχεία της οπτικής πραγματικότητας, δεν περιορίστηκε στην αντιγραφική μεταφορά τους στη ζωγραφική επιφάνεια, αλλά σε μια ευαίσθητη αποκρυστάλλωση τους.

Είχε παρουσιάσει έργα του σε ατομικές εκθέσεις στις γκαλερί «Κούρος» 1958, «Ζυγός» 1961, «Αστωρ» 1965, Παρίσι 1973, «Ωρα» 1977, «Ζουμπουλάκη» 1980, «Αργώ» 1981, «Χρυσόθεμις» 1984, «Έκφραση» 1985, 1996, «Artigraf» 1992 κ.α. Συμμετείχε σε πολλές ομαδικές εκθέσεις, στις Πανελλήνιες 1948, 1957, 1963, 1987, Γενεύη 1955, Σαντιάγκο 1957, Λουγκάνο 1958, Μπιενάλε Σάο Πάουλο 1963, Μπιενάλε Αλεξάνδρειας 1963, «Τέχνη» Θεσσαλονίκη 1975, «Νέες Μορφές» 1980, «Υάκινθος» 1981, «Χρυσόθεμις», 1982 κ.α.

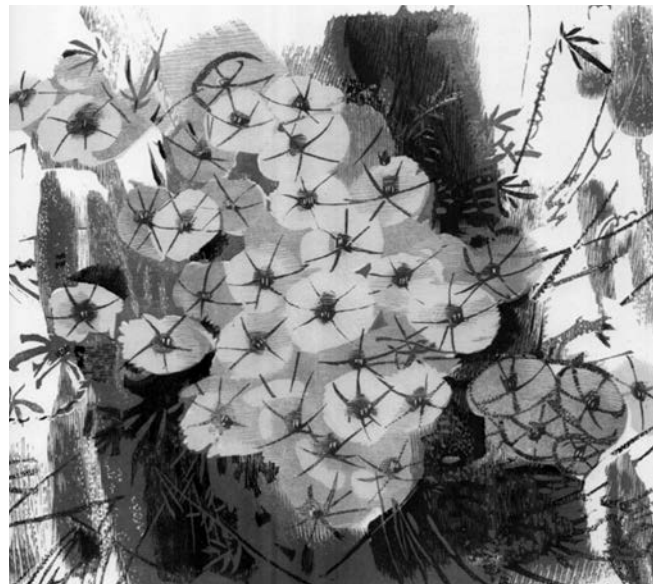
Έργα του βρίσκονται στην Εθνική Πινακοθήκη, στην Πινακοθήκη Δήμου Αθηναίων, στη Συλλ. ΜΙΕΤ κ.α.

Στο πλαίσιο του εκδοτικού προγράμματος για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004 ο φιλοτέχνησε το 2001 ένα φεγγιέ με ένα θέμα-πρόκληση όπως είναι η κολύμβηση αρχαίων Ελληνίδων, από μοτίβο ερυθρόμορφου αμφορέα του 510 π.Χ. και στις αρχές του 2002 πέντε γραμματόσημα με αρχαιοελληνικό υλικό έκφρασης και τεκμηρίωσης.

Ήταν εξέχον και δραστήριο μέλος του ΕΕΤΕ. Το 2018 στο Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο παρουσιάστηκε η μεγάλη έκθεση «Τ' αγριολούλουδα του Βαρλάμου».

Σε συνέντευξη του που είχε καταγράψει ο ιστορικός τέχνης Εμμανουήλ Μαυρομάτης του λέει μεταξύ άλλων: «Εκείνο που οφείλουμε να κάνουμε σαν καλλιτέχνες, είναι να ψάξουμε να βρούμε τον εαυτό μας και με κάποια γλώσσα που διαθέτουμε να τον εκφράσουμε. Η γλώσσα της τέχνης είναι κάθε φορά διαφορετική, είναι εικαστική γλώσσα, μουσική γλώσσα, λόγος. Αυτό είναι ένα μέσον και όχι αυτοσκοπός. Είναι απλώς ένα εργαλείο με το οποίο θα γράψω αυτά που αισθάνομαι σαν καλλιτέχνης».

Ο Γιώργος Βαρλάμος επάξια αναγνωρίστηκε ως μαίτρ για τις τολμηρές χρωματικές του συνθέσεις με λάδια, ακρυλικά και ακουαρέλες, ιδιαίτερα στην απόδοση της ελληνικής χλωρίδας με τέτοιο τρόπο ώστε τα Αγριολούλουδα του να θεωρούνται μοναδικά και αξιοθαύμαστα διαχρονικά, ενώ στη χαρακτηριστική η πρωτοποριακή μα και ταυτόχρονα αρμονική απόδοση της φύσης τον κατατάσσει στους κορυφαίους Έλληνες χαράκτες.



Κάποιους και κάποιες μας νοιάζει

με αφορμή τη Ζώνη Ενδιαφέροντος του Jonathan Glazer

Ο ιστορικός Marc Ferro στο βιβλίο του *Ιστορία και Κινηματογράφος* γράφει, ότι μία ταινία αποτελεί ιστορικό τεκμήριο και διδακτικό εργαλείο για την εποχή που παράγεται και όχι για την εποχή που αναπαριστά. Μια ταινία ιστορικού περιεχομένου ή ταινία εποχής, όσο καλά και να αναπαριστά την εποχή στην οποία διαδραματίζεται, έχει μεγαλύτερη σημασία να τη δούμε χωρίς να σκεφτόμαστε «μα κοίτα τι γινόταν τότε» αλλά θέτοντας το ερώτημα «γιατί να βγει αυτή την εποχή;». Και το 2023 είχε πολλές -και θα έλεγε κανείς «πολύ καλές»- ταινίες που το ερώτημα «γιατί τώρα» ξετυλίγει ένα νήμα που, ακόμη και αν το σενάριο στο τέλος δίνει μία ελπίδα, πρώτα σε έχουν οδηγήσει σε σκοτεινές πτυχές του κόσμου μας.

Σε μία εποχή έμφυλης βίας και αμφισβήτησης βασικών δικαιωμάτων των γυναικών, δεν είναι παράξενο που η *Barbie* της Greta Gerwick έσπασε ταμεία, ακόμη και αν ο φεμινισμός της είναι εύκολος και διδακτικός, που *Η Ανατομία μιας πτώσης* της Justine Triet σοκάρει με τη δυναμικότητα της πρωταγωνίστριάς της, ή που η *Bella Baxter* από το *Poor Things* του Πιόργου Λάνθιμου σοκάρει τους πάντες γύρω της (τους ήρωες εντός της ταινίας και τους θεατές που παρακολουθούν) καθώς, «φαίνεται γυναίκα», αλλά χωρίς τα έτη κοινωνικής συμμόρφωσης και καταπίεσης δεν έχει «γίνει γυναίκα» –όπως θα έλεγε η Simone de Beauvoir.

Σε μια εποχή έντονων μεταναστευτικών ροών και ανόδου της ρατσιστικής βίας είναι λογικό να συγκινήσει *Η Τελευταία Παμπ* του Ken Loach, που βάζει στο μικροσκόπιο τις συνθήκες διαβίωσης των προσφύγων και των ντόπιων και τις διαφορετικές συμπεριφορές. Στην ίδια ανθρωπιστική λογική γεμίζει οργή η ευκολία με την οποία δρουν *Οι δολοφόνοι του ανθισμένου φεγγαριού* του Martin Scorsese, δείχνοντας το πώς οι ιθαγενείς αντιμετωπίζονται ως αναλώσιμοι στο όνομα του κέρδους. Ενώ στο *American Fiction* του Cord Jefferson σε μια άλλη κινηματογραφική αφήγηση η στερεοτυπική αντιμετώπιση των ανθρώπων αποτελεί πηγή σαρκασμού.

Αντίστοιχα η μοναξιά που κυριαρχεί στους χαρακτήρες στο *Τα Παιδιά του χειμώνα* του Alexander Payne, που θεωρητικά εξελίσσεται στη δεκαετία του 1970, ή του υπερδραματικού *Άγνωστοι μεταξύ μας* του Andrew Haigh, που θυμίζει ταινία με γκέι χαρακτήρες από το 1980, δεν τράβηξαν την προσοχή όχι λόγω νοσταλγίας, αλλά γιατί πολλοί και πολλές ταυτίζονται σήμερα με αυτή την απόγνωση.

Σε αυτή την πλούσια κινηματογραφική χρονιά όμως η ταινία, που κοιτάει πίσω στην ιστορία αλλά μιλάει απευθείας για το τι συμβαίνει σήμερα, δεν είναι άλλη από τη *Ζώνη Ενδιαφέροντος* του Jonathan Glazer. Η ειδυλλιακότητα και η αίσθηση ευτυχίας με την οποία το κεντρικό ζευγάρι ζει στο Άουσβιτς στο Β' παγκόσμιο πόλεμο και μεγαλώνει τα παιδιά του δίπλα στις κραυγές του θανάτου, δομεί ίσως την πιο τρομακτική ταινία που έχω δει τα τελευταία χρόνια και ας πέρασα επτά χρόνια κάνοντας ένα διδακτορικό επάνω στις ταινίες τρόμου. Δεν ήταν το σοκ ενός παρελθόντος, που φέρνει στην επιφάνεια τις πιο σκοτεινές πτυχές της ανθρώπινης φύσης. Η μεγάλη οθόνη έχει πολλά παραδείγματα από τη φρίκη του ολοκαυτώματος. Προσωπικά ένιωσα ένα κόμπο στο στομάχι με το πόσο εύκολη και μπανάλ φαίνεται η επιλογή να αγνοήσεις αυτή τη φρίκη. Δε μπορείς να φύγεις από την αίθουσα χωρίς να σκέφτεσαι, πόσο εύκολα αγνοούν γνωστοί και φίλοι τα όσα συμβαίνουν φέτος ή τα όσα συμβαίνουν εδώ και δύο χρόνια. Κάποιοι νοιάζονται επιλεκτικά και δεν νιώθουν καμία ντροπή με το να θεωρήσουν το θάνατο κάποιων ανθρώπων ως αμελητέο γεγονός!

Και εκεί είναι που συνειδητοποιείς, ότι η χρονιά που πέρασε ήταν γεμάτη καλές ταινίες, γιατί έφεραν στο προσκήνιο ότι τελικά δεν είναι όλοι και όλες τόσο αδιάφορες. Οι ιστορίες αυτές έδειξαν, ότι κάποιοι και κάποιες νοιαζόμαστε, από τους δημιουργούς μέχρι το κοινό υπάρχουν άνθρωποι που δε μπορούν να κλείσουν τα μάτια σε όσα συμβαίνουν. **Μπορεί να μη δίνουμε λύσεις, αλλά θέλουμε να μιλήσουμε, θέλουμε να δράσουμε. Κάποιοι κάνουν ταινίες, κάποιοι κάνουμε κατασκήνωση.**

Φοίβος Καλλίτσης



Το σπίτι της Μπερνάντα Άλμπα

στο Θέατρο Τέχνης

Τη μέρα που η Μπερνάντα Άλμπα, μέλος φεουδαρχικής οικογένειας, θάβει τον άντρα της κηρύττει οκτώ χρόνια πένθους, οκτώ χρόνια απομόνωσης και εγκλεισμού για τις πέντε -σε ηλικία γάμου- κόρες της. Η ίδια, φυσικά και ασυνείδητα, καλύπτει το κενό που άφησε η ανδρική παρουσία, με τρόπο βίαιο, απολυταρχικό, όπως ταιριάζει στους φεουδάρχες. «Δεν σκέφτομαι, διατάζω» διατείνεται, μετατρέποντας το σπίτι της σε καλά οχυρωμένο φρούριο. Μπορεί να υπέστη χρόνια καταπίεσης από την ανδροκρατία και την πατριαρχία της Ισπανικής υπαίθρου, αλλά αυτήν ακριβώς διαιωνίζει, επιβάλλει, σέβεται κι εμπιστεύεται. Φυσικά, ούτε λόγος να «αναμειχθεί» το αίμα της οικογένειας με τους φτωχούς και τους αγρότες του χωριού. Όποια κόρη δεν το ενστερνιστεί αυτό, είναι απλώς εχθρός.

Η θεματική και οι συμβολισμοί του Λόρκα στο έργο αυτό είναι ευανάγνωστοι και κατανοητοί, καθώς συνδέονται με την τυραννία του Φράνκο, στα μέσα της δεκαετίας του '30. Σήμερα, 90 χρόνια μετά, η βία της πατριαρχίας και της ανδροκρατίας πρωταγωνιστούν, όχι μόνο στις οικογενειακές, διαπροσωπικές και κοινωνικές σχέσεις, αλλά και στην πολιτική, την εκπαίδευση, τη νοοτροπία και την κουλτούρα μας. Η θηλυκότητα γυναικών και ανδρών υποτάσσεται στη βία του σκληρού, πλην τίμιου, θρησκευόμενου, πατριδολάτρη άντρα, οι στερεοτυπικές πατριαρχικές συμπεριφορές αποτελούν την κυρίαρχη πυξίδα ζωής, η σεξουαλικότητα καταπιέζεται. Κι όλα αυτά να οδηγούν -μοιραία- στο φόβο και το θυμό, δύο συναισθήματα, που μόλις εκφραστούν καθίστανται ανεξέλεγκτα και μοιραία. Ο Λόρκα άλλωστε, δολοφονήθηκε και για την αντιφασιστική του δράση και την ομοφυλοφιλία του. «Όλα τριγύρω αλλάζουνε κι όλα τα ίδια μένουν», μια και η ανθρώπινη φύση -σύμφωνα με το Θουκυδίδη- δεν εξελίσσεται.

Υπό το πρίσμα αυτό η ηθοποιός-σκηνοθέτις Μαρία Πρωτόπαππα ανεβάζει στο Υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης το τελευταίο έργο της τριλογίας του Ανδαλουσιανού δραματουργού. Η πρόκληση να υποδυθεί τον ομώνυμο ρόλο ο Χρήστος Στέργιου, επιτυγχάνεται. Ο Στέργι-



ου γλου ενσαρκώνει την πεποίθηση ότι η πατριαρχική και φεουδαρχική βία δεν έχει φύλο, αλλά διαπερνά αταβιστικά τον οποιονδήποτε. Βία που αποτυπώνεται ακόμη και στο τέλος, στην ψυχρή έκφραση πένθους για το θάνατο της μικρότερης κόρης της οικογένειας, την Αδέλα. Για τον λόγο αυτό και η ενσάρκωση ενός γυναικείου ρόλου από έναν άνδρα, ούτε ξενίζει, ούτε συζητιέται με όρους τηλεοπτικών εκπομπών -μετά την παράσταση- ως νεωτερισμός. Εξαιρετική, στο ρόλο της οικονόμου η Άννα Καλαϊτζίδου, η μόνη ίσως ηρωίδα που προσπαθεί να αντισταθεί σε όλη αυτήν τη βία και την καταπίεση.

Βέβαια, βία και σεξουαλική καταπίεση (μορφή βίας και αυτή), που διαπερνούν τη σκηνοθετική οπτική, παρουσιάζονται συμπυκνωμένες, κάτι που στερεί από το έργο τη μεγαλύτερη διάρκεια. Μας έλειψε και η ποιητικότητα του λόγου του Λόρκα. Ποιητικότητα που αφυπνίζει το συναίσθημα κάθαρσης, αισθαντικότητας και αληθινής συγκίνησης. Κάτι που λείπει τόσο από τη ζωή της στατιστικής, των ευρημάτων ποσοτικών ερευνών, των ποσοστών. Κάτι που εξοβελίζει αριθμούς και νούμερα.

Πέπη Βατικιώτη

Ονειροπόροι: “Απόψε τρώμε στις Ιοκάστης”

του Άκη Δήμου στη θεατρική σκηνή του Αντώνη Αντωνίου

Οι **Ονειροπόροι** παρουσιάζουν σε 8 παραστάσεις στη Θεατρική Σκηνή του Αντώνη Αντωνίου στην Πλατεία Κολιάτσου τον Μάιο και τον Ιούνιο του 2024 τη Pop Family Story του Άκη Δήμου “Απόψε τρώμε στις Ιοκάστης”.

Η παράσταση ανεβαίνει σε σκηνοθεσία **Μαρίας Σπάτουλα** και παίζουν οι **Νικόλας Καμακάρης, Δημήτρης Αντωνίου, Αθηνά Αντωνίου, Πέπη Βατικιώτη, Ιωάννα Αντζουλή, Μάκης Μπλέτσας, Γιώργος Κονής και Παναγιώτα Σταυράκου**. Τα σκηνικά είναι του **Φοίβου Καλλιτση**, τα κοστούμια της **Ιωάννας Σπάτουλα**. Την πρωτότυπη μουσική για την παράσταση έγραψε ο **Γιώργος Κονής** και την επιμέλεια της παραγωγής έχει ο **Πέτρος Καλλιτσης**.

Οι παραστάσεις είναι προγραμματισμένες για τις 30 και 31 Μαΐου και 1, 2, 7 και 8 Ιουνίου 2024.

Διαρκής ενημέρωση στο: <https://www.facebook.com/oneiroporoi>.



της Μάρθας Δελή

Τώρα είναι μετά

Γιάννης Γαβαλάς

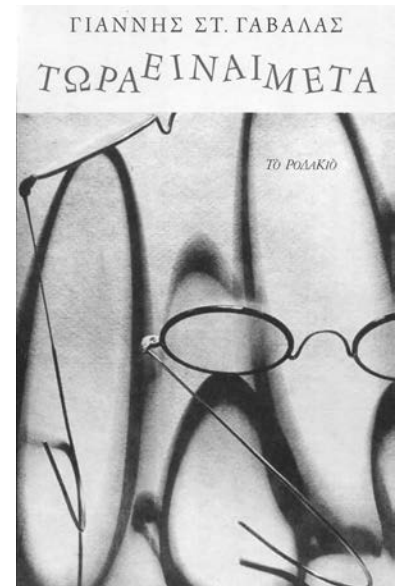
Εκδόσεις Το Ροδακίό

Ένα καινούργιο μυθιστόρημά του μας συστήνει μέσα από τις εκδόσεις Ροδακίό ο Γιάννης Γαβαλάς.

Ο ήρωάς του, ένας νεαρός φαντασιόπληκτος άντρας που δεν έχει τελειώσει τη Γεωπονική σχολή, φιλοδοξεί όμως να γίνει σκηνοθέτης, τριγυρίζει άσκοπα σε διάφορες γειτονίες της Αθήνας επανεξετάζοντας τη ζωή του. Είναι παντρεμένος με μια κομμώτρια, τη Νάνσυ, συνομήλική του και παράλληλα με τις επαγγελματικές του αναζητήσεις – βοηθός οπερατέρ στην τηλεόραση ή συγγραφέας – παρουσιάζει τη σχέση του μαζί της, τη μητέρα της, τον παλιό του δάσκαλο Διονύση Πράο και το φίλο του Βλάση αλλά και νέα πρόσωπα που γνωρίζει στην πορεία σε ένα νοσοκομείο, όπου επισκέπτεται κάποιον άγνωστο πολίτη που είναι ασθενής και από τον οποίο έχει υφαρπαξει συγγραφικό υλικό με το οποίο φιλοδοξεί να κάνει καινούργια καριέρα ως συγγραφέας.

Ο ήρωας κινείται ανάμεσα στο πραγματικό και το φανταστικό. Μετά από διάφορες παρεξηγημένες καταστάσεις που ζει στο χώρο της φαντασίας του καταλήγει στη φυλακή.

Έμπειρος τεχνίτης του λόγου ο συγγραφέας περιγράφει αναλυτικά τοπία, πρόσωπα και καταστάσεις επικεντρώνοντας στον ψυχισμό του ήρωα απ' τον οποίο αρχίζουν και τελειώνουν όλα.



Έλα να παίξουμε

Δημήτρης Χριστόπουλος

Εκδόσεις Το Ροδακίό



Το βιβλίο αυτό είναι το τέταρτο λογοτεχνικό εγχείρημα του Δ. Χριστόπουλου.

Η ιστορία διαδραματίζεται στη Σίφνο. Ο Στέργιος, γιατρός στο επάγγελμα, φτάνει στο νησί της Σίφνου, απ' το οποίο κατάγεται η μητέρα του για να υπηρετήσει ως αγροτικός ιατρός. Ο συγγραφέας διαπλέκει με άνεση δυο ιστορίες της οικογένειας. Η μία αφορά στο μακρινό παρελθόν της οικογένειας και η άλλη αφορά προσωπικά τον ίδιο.

Ο Στέργιος προσπαθεί να κλείσει τις πληγές που έχει ανοίξει από την παιδική του ηλικία ένας κακοποιητικός πατέρας ενώ ξαναζει στο νησί που φτάνει ως ενήλικας την εξαφάνιση του θείου του – Σπυριδωνάκη- που χάθηκε όταν ήταν μικρός και την τραυματική ζωή της γιαγιάς του η οποία πάντα τον περιμένει.

Ο συγγραφέας μας παίρνει απ' το χέρι και μας ταξιδεύει με αφάνταστο λυρισμό και ποιητικό ρεαλισμό σ' αυτές τις σκληρές, τραυματικές ιστορίες που διηγείται φροντίζοντας πάντα να δείχνει και την ανθρωπινή πλευρά των ηρώων του οι οποίοι είναι εγκλωβισμένοι στη σκληρή πραγματικότητά τους.

Παλιές και νέες χώρες

Ισίδωρος Ζουργός

Εκδόσεις Πατάκη

Ένα ακόμη ιστορικό μυθιστόρημα του Ισίδωρου Ζουργού που κινείται στα τέλη του 19ου και τις αρχές του 20ου αιώνα στη Θεσσαλονίκη - γενέθλια πόλη του συγγραφέα - την Αθήνα και την Ερμούπολη.

Ήρωές του, η Λεύκα Κηρομάνου, Θεσσαλονικιά και ο Μιχάλης Δέδες, Αθηναίος, συναντιούνται από μια κακόγουστη φάρσα που σκαρώνει ο συγγραφέας κι ερωτεύονται. Ένας έρωτας παράφορος κι απαγορευμένος. Είναι και οι δυο υιοθετημένοι, αμφισβητίες, δυναμικοί.

Ρίχνονται με πάθος στο ταξίδι της ζωής σε εποχές ιδιαίτερα ταραγμένες. Εποχές που κυριαρχεί το Μακεδονικό και Κρητικό ζήτημα ενώ η Οθωμανική αυτοκρατορία περνάει μεγάλη κρίση.

Ο συγγραφέας μέσα από έναν περιπετειώδη και απαγορευμένο έρωτα μας ταξιδεύει στην “παλιά” και “νέα” Ελλάδα αποδίδοντας θαυμάσια την εποχή.

Ένα βιβλίο που ξεχωρίζει για την δύναμη των περιγραφών που αφορούν στους ήρωες και την περίπλοκη σχέση που ζουν αλλά και τις ιστορικές αλλαγές στην Ελλάδα της εποχής με συνεχείς αναφορές στο πληθυσμιακό στοιχείο.





Θανάσης Παπακωνσταντίνου

Yiannis Margetsoukakis Photography
M

Urbanum, Περί-ληψη

Θανάσης Παπακωνσταντίνου, η απλά “Θανάσης”.

Πρόκειται για έναν καλλιτέχνη του οποίου το αποτύπωμα στον μουσικό κόσμο είναι τόσο μεγάλο, ώστε να αρκεί το μικρό του, για να μας φέρει στο μυαλό τις μελωδίες, τα ποιήματά του.

Για τον Θανάση, “*Η ποίηση είναι βιωματική*”. Έτσι ο ίδιος έχει επιλέξει να αφαιρέσει τον εαυτό του από τον θόρυβο της αστικής ζωής, και να φτιάξει τον κόσμο που θέλει “*με τη σιωπή, με τις λέξεις, με το ανώνυμο φτερούγισμα των αποδημητικών πτόθων*”. Άλλωστε “*έχουμε μεγάλη ανάγκη την φύση και τη μουσική*”, τις οποίες μπορούμε να θεωρήσουμε ως “*δύο διαφορετικές εκφράσεις του ίδιου πράγματος, της τάσης του σύμπαντος, και του ανθρώπου να υπάρχουν*”.

Με αυτά τα λόγια ξεκινά η «Περί-ληψη», το μουσικό ντοκιμαντέρ του Θανάση, που μας λέει τα τραγούδια του “*στην αγκαλιά της φύσης*” και απο το Νοέμβρη του ‘23, είναι διαθέσιμο στο YouTube.

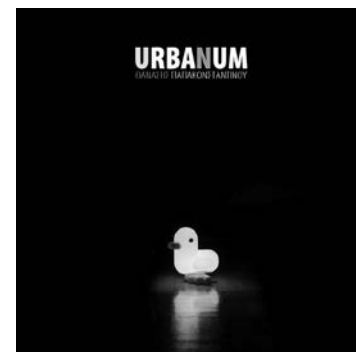
Λίγο μετά, τελευταίες μέρες του χρόνου -ανήμερα των 30στών γενεθλίων του πρώτου του δίσκου- και σχεδόν απροσδόκητα, κυκλοφορεί και το «Urbanum». Μία τολμηρή και πειραματική εξόρμησις, «ένα μουσικό υβρίδιο με στοιχεία ηλεκτρονικής αλλά και παραδοσιακής φόρμας, με λαούτα και λούπες, με λίγα λόγια και στριφνά και αρκετό οργανικό χώρο για να αναπτυχθούν νέα συναισθήματα”.

Με 64 χρόνια στην πλάτη, δεν δείχνει να επαναπαύεται και αφήνει για λίγο τη μουζουκομάνα του στην άκρη, για να δοκιμάσει τις ικανότητες του και στα synthesizers!

Αν έπρεπε να ξεχωρίσουμε δυο κομμάτια -δύσκολο εγχείρημα- αυτά θα ήταν το «*Τρία Βασικά Ερωτήματα*» και το «*Σι Κλαιν Κι Τα Κλαδιά*» καθώς αναδεικνύουν τη σύνδεση του παρελθοντικού/παραδοσιακού στοιχείου με τη σύγχρονη/πειραματική διάσταση. Αμφότερα βασίζονται σε samples, όπου στο πρώτο η γνώριμη φωνή με την οποία συνομιλεί ο Θανάσης ανήκει στον 20χρονο εαυτό του, γραμμένη σε κασέτα, ενώ στο δεύτερο στη λούπα είναι η φωνή του πατέρα του, που τραγουδά το κλέφτικο παραδοσιακό άσμα για τον λήσταρχο Θωμά Γκαντάρα.

Καλή ακρόαση λοιπόν, από τα ηχεία σας, ή σε κάποιο live της επικείμενης περιοδείας του (αν προλάβετε εισιτήρια), η οποία μάλλον θα είναι και η τελευταία, όπως ανακοίνωσε μετά από αρκετά χρόνια συναυλιών. Το «Urbanum» σηματοδοτεί ίσως “το τέλος της «*Διονυσιακής*» περιόδου” για τον Θανάση που μας διαβεβαιώνει ότι αν και όταν επιστρέψει, “το Απολλώνειο στοιχείο θα υπερτερεί”.

**Δαμιανός Μπαρουξής
Κατερίνα Αντωνιάδη**



έργα φροντίδας των εγκαταστάσεων

Από τότε που η Κατασκήνωση εγκαταστάθηκε στον Άγιο Γεώργιο στο βουνό Πατέρας, το μακρινό 1952, οι εγκαταστάσεις βελτιώνονται χρόνο με το χρόνο με τα λίγα χρήματα που μερικές χρονιές περισσεύουν από το καλό φαγητό των παιδιών και από μικρές και μεγάλες χορηγίες που δίνονται για το σκοπό αυτό. Βέβαια ελάχιστα θα είχαν γίνει χωρίς τις ειδικές γνώσεις και τη χειρονακτική εργασία δεκάδων εθελοντών, που έχουν ζήσει εκεί, όλα αυτά τα χρόνια. Όμως ήρθε η καταστροφική πυρκαγιά του Αυγούστου 2021, που άφησε πίσω της πολλές ζημιές και την ανεπανόρθωτη καταστροφή του δάσους μας. Εμείς συνεχίζουμε να ανεβαίνουμε τακτικά για δουλειές. Σε κάθε εξόρμηση 20 έως 40 άτομα δουλεύουν συντονισμένα και με κέφι, τρώνε τη μακαρονάδα τους, ξαποσταίνουν και ξαναρχίζουν.

Επισκευή και βελτίωση του συστήματος πυρόσβεσης της Κατασκήνωσης

Μετά την καταστροφική πυρκαγιά του 2021 έγιναν πολλές εργασίες αποκατάστασης των δικτύων νερού, αποχέυσης, πυρόσβεσης και παροχής ηλεκτρικού ρεύματος από τους εθελοντές μας με επικεφαλής τους Νίκο Καλλίτση και Σπύρο Θωμά. Το, εγκεκριμένο από την Πυροσβεστική Υπηρεσία, σύστημα Πυρόσβεσης περιόρισε την έκταση των ζημιών αλλά υπέστη το ίδιο αρκετές ζημιές. Το σύστημα αυτό χρειάζεται ακόμα:

α) μεταφορά του συγκροτήματος των αντλιών και τη στέγασή του σε οικίσκο με βιομηχανικό δάπεδο και εξοπλισμένο με συστήματα ανάρτησης και μετακίνησης των αντλιών, β) ηλεκτρολογική τριφασική σύνδεση του νέου αντλιοστασίου με το δίκτυο της Κατασκήνωσης, γ) αντικατάσταση ορισμένων σωλήνων του δικτύου πυρόσβεσης και των εξαρτημάτων σύνδεσης με τις μάνικες κατάσβεσης της φωτιάς, δ) αντικατάσταση ορισμένων πυροσβεστικών φωλεών και του εξοπλισμού τους και ε) αλλαγή αισθητήρων, απορροφητήρα, εξόδου λαδιών κλπ στο εντός του μαγειρείου σύστημα πυρανίχνευσης/πυρόσβεσης.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ: 8.000€

Επισκευή της Περιφραξης

Πολλά από τα καμένα δένδρα έχουν αρχίσει να πέφτουν πάνω στην περίφραξη η οποία χρειάζεται επισκευή με την τοποθέτηση νέου συρματοπλέγματος εγκιβωτισμένου σε μπετόν, ενώ αλλαγή χρειάζεται και η Πύλη Πυρόσβεσης.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ: 2.000€

Κοπή και απομάκρυνση καμένων δένδρων και θάμνων

Από τον Οκτώβριο του 2021 έχουν αρχίσει από τους εθελοντές μας, με επικεφαλής τους Σπύρο Ακτύπη και Βασίλη Καλογήρου, οι εργασίες κοπής και αποκομιδής καμένων δένδρων και θάμνων τους που συνεχίζονται χωρίς διακοπή μέχρι και σήμερα με τακτικές εξορμήσεις χωρίς όμως να έχουν ολοκληρωθεί, αφού η πληγείσα έκταση είναι μεγάλη. Τα καμένα, απομακρύνονται με ειδικό όχημα που διαθέτει ευγενικά η POLYECO S.A. χάρις στο προσωπικό ενδιαφέρον του Διευθυντή της Δημήτρη Τηνιακού.

Συνεχίζονται οι δενδροφυτεύσεις με φροντίδα του Σπήλιου Πέτζα που από φέτος θα ενσωματωθούν στο παιδαγωγικό πρόγραμμα των μεγάλων παιδιών.

Ετήσιες εργασίες αποψίλωσης και συντήρησης

Κάθε χρόνο, και πριν την έναρξη λειτουργίας της Κατασκήνωσης, αποψιλώνεται όλος ο χώρος της Κατασκήνωσης συνολικής έκτασης 30 στρεμμάτων, ενώ πραγματοποιούνται εργασίες συντήρησης των κτιρίων και των μηχανημάτων, κυρίως του Μαγειρείου. Οι εργασίες θα γίνουν το τριήμερο 7, 8, 9 Ιουνίου 2024.

Αναβάθμιση και συντήρηση αθλητικών εγκαταστάσεων

Το μεγάλο γήπεδο και το μικρό γήπεδο μπάσκετ, το μεγάλο και το μικρό γήπεδο βόλλεϋ έχουν υποστεί φθορές και χρειάζονται επισκευές, επιστρώσεις και βαφές με ειδικά υλικά.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ: 5.000€

Επισκευές και συντήρηση σκηνών

Αποκατάσταση ζημιών στις σκηνές και τις τέντες τους, που κατασκευάστηκαν στα τέλη της δεκαετίας του '80 και χρησιμοποιούνται για περισσότερα από 35 χρόνια έχοντας υποστεί φυσιολογικές φθορές και βαφή των δαπέδων των σκηνών με τσιμεντόχρωμα διαλύτου.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ: 6.000€

Ανέγερση νέου κτιρίου Ιατρείου Βιβλιοθήκης

Αν υπήρχαν σημαντικές χορηγίες, θα έπρεπε να κατασκευαστεί σύμφωνα με την υπάρχουσα μελέτη, Ιατρείο και χώρος βραχείας νοσηλείας με αποχωρητήριο. Στο ίδιο κτίριο θα στεγαστεί και η βιβλιοθήκη

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ: 100.000€



27η Έκθεση Έργων Τέχνης και Λόγου

Η Έκθεση προσφοράς, που έγινε από 10 έως 19 Οκτωβρίου 2023 στο Πολιτιστικό Κέντρο «Μελίνα» στο Θησείο (το παλιό Πυλοποιείο Πουλόπουλου) στην Ηρακλειδών σε συνεργασία με τον Οργανισμό Πολιτισμού, Αθλητισμού και Νεολαίας του Δήμου Αθηναίων, είναι η 27η που γίνεται από το 1964 και σημείωσε σχετική επιτυχία λόγω της οικονομικής κρίσης της εποχής.

Εκτέθηκαν 117 έργα 79 καλλιτεχνών και πολλά βιβλία. Όλα τα έργα και τα βιβλία προσφέρθηκαν δωρεάν στα Χαρούμενα Παιδιά-Χαρούμενα Νιάτα από τους καλλιτέχνες, τους συγγραφείς και τους εκδοτικούς οίκους, ώστε να υποστηριχτούν οι δράσεις του Σωματείου.

Ήταν μια πολύ όμορφη έκθεση που στήθηκε με επιμέλεια του Κοσμήτορα της Σχολής Καλών Τεχνών Καθηγητή Άγγελου Αντωνόπουλου. Άξιζε να δει κανείς την Έκθεση, έστω και για να θαυμάσει μόνον τα εξαιρετικά έργα που περιλάμβανε.

Διατέθηκαν 23 έργα, 8 κεραμικά και αρκετά βιβλία και χάρη στα έσοδά της Έκθεσης κάποια ακόμα παιδιά θα βρεθούν το καλοκαίρι στην Κατασκήνωση.

Τα έργα που έμειναν αδιάθετα, θα κοσμούν τις επόμενες Εκθέσεις μας αλλά και την διαρκή Έκθεση που λειτουργεί στα Γραφεία μας, απ' όπου και διατίθενται σε ανθρώπους, που θέλουν να ενισχύσουν το έργο μας για τα παιδιά της μεγάλης ανάγκης ή σε τυχερούς της Λαχειοφόρου αγοράς που γίνεται για τον ίδιο λόγο.

Η επόμενη, 28η Έκθεση Προσφοράς Έργων Τέχνης, είναι προγραμματισμένη για το φθινόπωρο του 2025.

Μπορείτε να δείτε φωτογραφίες όλων των έργων με τις διαστάσεις τους εδώ: <https://www.kataskinosi.gr/ekthesi/>



ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΤΑ ΕΡΓΑ ΕΚΤΕΘΗΚΑΝ

Αγγελιογλου Ιάνθη
Αλεξιάδης Φίλιππος
Αναστασάκος Μανώλης
Ανδρειάδου Τζούλια
Ανούση Ηλία Ρένα
Αντωνόπουλος Άγγελος
Αντωνοπούλου Έλενα
Αργυρακοπούλου Μαρία
Βακιρτζής Γιώργος
Βαλτή Πηνελόπη
Βαμβατήρα Μάγδα
Βαρλάμος Γιώργος
Βασιλείου Σπύρος
Βασιλογλου Μαρίνα
Βατανίδης Στάθης
Βέλλης Γιάννης
Βορνόζη Άννα
Βρυτιά Γρηγορία
Βυργιώτη Μαρία
Γιαννουκάκης Δημήτρης
Γκόνου Ειρήνη
Γραβάνη Λύντια

Γριμάδης Ράνια
Δεσεκόπουλος Νίκος
Ευαγγελάτος Κώστας
Ζεϊντάν Ρόζα
Ζέππος Μανώλης
Ζούνιτς Μίλαν
Ηλιάδης Νίκος
Θεοδωρόπουλος Άγγελος
Καβούρης Αντώνης
Καλαφάτη Χριστίνα
Καρανδινού Αναστασία
Κατζουράκης Μιχάλης
Κέπετζης Αντώνης
Κόκκαλης Παναγιώτης
Κομιανού Άρια
Κρομμύδας Κοσμάς
Λαμπριανίδου Λεονάρδα
Λεωνή ντε Λάντζ
Λιούκρας Σωτήρης
Λυρά Ρένα
Μάκρας Στράτος
Μαραβελάκη Μαρίνα

Μάρκου-Μουρούζη Αικατερίνη
Μαστοράκης Δ.
Μάσχα Τίνα
Μελά Εύα
Μίξη Καλλιόπη
Μούγερ Λένα
Μπιτσαξής Χρήστος
Μπότσογλου Χρόνης
Νασιοπούλου-Παπαγεωργίου
Ντιάνα
Dragisa Cosis
Ξυλά-Ξανάλατου Ίρις
Οικονομίδης Νίκος
Οικονομίδου Φλωρεντία
Παναγιωτοπούλου Ευδοκία
Παντελιάς Μίλτος
Παπανικολάου Παναγιώτης
Παττακού Ελένη
Παυλοπούλου Ιωάννα
Πέτσας Γιάννης
Πολιτάκης Ανδρέας
Πυλαρινός Μπάμπης

Ρόκος Κυριάκος
Ρόκος Στέφανος
Ρωμανού Βιργινία
Σαρελάκου Ρουμπίνα
Σιαμπακούλης Γιώργος
Σιδέρης Τάκης
Σικελιώτης Γιώργος
Σίμου Αργυρούλα
Σμυρλή Νινέττα
Σπύρου Βασιλική
Τουρμούζη Γεωργία
Τσόνογλου Βασιλική
Τσόντου Ασ.
Φιλίππου Λίλιαν
Φωτίου Σοφία
Χαντέ Μαρία
Χαραλαμπίδης Σωτήρης
Χατζηγιαννούλη Αικατερίνη
Χέλλνερ Μυρτιά
Χοζός Δημοσθένης
Χρυσοβιτσάνου Αγγελική
Ψαράκος Ανδρέας

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΑΝ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΑΒΑΛΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΙΟΥΤΣΙΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΚΡΗΣ, ΕΥΔΟΚΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΝΤΙΑΝΑ ΝΑΣΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΙ ΟΙΚΟΙ ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΑΝ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥΣ

GUTENBERG, ΤΟ ΡΟΔΑΚΙΟ, ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, ΙΩΛΚΟΣ, ΘΥΜΑΡΙ, ΘΕΜΕΛΙΟ και ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Μικρό οδοιπορικό

Μάρτιος-Ιούνιος, Σεμινάρια

Πραγματοποιούνται 8 συνεδρίες διάρκειας 25 ωρών που παρακολουθούν περισσότεροι από 50 εθελοντές.

Μάρτιος-Ιούνιος, Εργασίες

Συνεχίζονται για δεύτερη χρονιά οι εργασίες για τον καθαρισμό του δάσους μας από τα καμένα της πυρκαγιάς του Αυγούστου του 2021.

Το τριήμερο 2,3 και 4 Ιουνίου 40 εθελοντές ανεβαίνουν στην Κατασκήνωση και με πολλή όρεξη και κέφι κάνουν εργασίες συντήρησης, καθαρισμών και αποψίλωσης.

Μάιος, Λαχείο 2023

Κυκλοφορεί για 5 μέρες το Λαχείο 2023 και όλοι προσπαθούν να πουλήσουν Λαχνούς. Η προσπάθεια πετυχαίνει αφού διατέθηκαν περισσότεροι από 7.000 Λαχνοί.

Μάιος, Το Καραβάνι στην Παιδόπολη

Την Κυριακή 14 Μαΐου το Καραβάνι Τέχνης και Αλληλεγγύης επισκέφθηκε την Παιδόπολη Αλίμου με μεγάλη συμμετοχή εθελοντών. Γνώριμα χαρούμενα παιδικά πρόσωπα μας περίμεναν με ανυπομονησία. Ανανεώσαμε το ραντεβού μας με τα παιδιά το καλοκαίρι στην Κατασκήνωση.

Ιούνιος, ΝΑΙ στην Κατασκήνωση

Οι ιθύνοντες «ξεχνούν» τον κορωνοϊό και επιτρέπεται η λειτουργία των Κατασκηνώσεων με διάφορα «συνιστάται».

Θα λειτουργήσουμε κανονικά και όπως πάντα την Κατασκήνωση γιατί τα παιδιά την έχουν μεγάλη ανάγκη.

Ιούνιος, εγγραφές παιδιών

Η Μαρία έχει τη γενική ευθύνη και συνεργάζεται με τη Μαριλού και το Γιώργο Χ. για τα παιδιά από την Ελευσίνα.

Θα φιλοξενήσουμε όλα τα παιδιά από την Ελευσίνα, που πηγαίνουν στη Φιλική Φωλιά και άλλα που οι γονείς τους ξέρουν την Κατασκήνωση, ενώ από άλλες περιοχές θα μας έρθουν παιδιά που πρότειναν η Παιδόπολη Αλίμου, ο Ξενώνας Little Pugad, οι Ξενώνες Νήσος και Δάφνη, η ΟΡΟΡΑ και ο Σύλλογος Μερίμνης Ανηλίκων.

Ιούνιος-Ιούλιος, Χορηγίες

Πολλές προσπάθειες από Δημήτρη, Ρίτα και Σπύρο αλλά οι χορηγίες χρημάτων είναι μέτριες, ενώ οι χορηγίες τροφίμων και υλικών είναι σημαντικές.

Η Κατασκήνωση θα λειτουργήσει όπως πάντα με υψηλές προδιαγραφές σίτισης και διαμονής.

Ιούνιος, Έλληνες και ξένοι εθελοντές

Και εφέτος νέα πρόσωπα προστίθενται στην παρέα: Νίκος Β., Πέτρος Μ., Κώστας, Τάνια, Δέσποινα, Ελένη, Σαβίνα, Λυδία, Ρόζα, Βασιλική, Τάσος, Γιώργος και επανέρχονται μετά από χρόνια η Σοφία Χ. και η Σοφία Α.. Δεν υπάρχει και πάλι workcamp με ξένους εθελοντές αλλά με τους πολλούς part-time εθελοντές λύνεται πολύ καλά το πρόβλημα στελέχωσης της Κουζίνας.

Όλοι έχουν πιστοποιητικά υγείας, κάνουν υπεύθυνες δηλώσεις και ...δεν έχουν βεβαρυνμένο ποινικό μητρώο!

27 Ιουνίου, Οργανωτική συνάντηση

Καθιερώθηκε πια το να γίνεται η Οργανωτική στο Πάρκο Ελευθερίας κάτω από το άγαλμα του Βενιζέλου. Τονίζουμε τους στόχους, το πώς θα τους πετύχουμε και τις υπερβάσεις που πρέπει να γίνουν από όλους, για να ξεπεραστούν οι δυσκολίες.

Ο Πέτρος, που θα είναι Διευθυντής, ανακοινώνει τη σύνθεση που έχει αρκετές εκπλήξεις και ψήγματα ανανέωσης. Με καθολική ψηφοφορία αποφασίζεται ότι οι κραυγές των ομάδων θα έχουν θέμα τα "Είδη περιπτέρου"!

1-4 Ιουλίου, Προκατασκηνοτική

Η προκατασκηνοτική διαρκεί από Σάββατο μέχρι Τρίτη αφού οι δουλειές είναι πολλές και θέλουμε χρόνο για να είμαστε απόλυτα έτοιμοι για την υποδοχή των παιδιών: Κουζίνα, τραπέζιες, σκηνές, κρεβάτια, τουαλέτες, γήπεδα, υδραυλικά, αποχετεύσεις, βαψίματα, παραλαβές τροφίμων και χορηγιών, καθαρισμοί, μαγείρεμα και "Λ" για τους τελευταίους προσελθόντες κάθε μέρας. Πάντα υπάρχει καλό φαγητό, μεσημεριανή σιέστα και καλή παρέα.

Την Τρίτη το απόγευμα είμαστε όλοι εκεί και κάνουμε τα τελευταία σεμινάρια.

τον Μάιο του 2023 φτάνει σε σας το τεύχος 26 κι από τότε πολλά έγιναν στον μικρό μας χώρο...

5 Ιουλίου, τα παιδιά φθάνουν

Γίνεται η παραλαβή των παιδιών αφού θερμομετρηθούν στην Ελευσίνα και στην πύλη της Κατασκήνωσης.

Οι μέρες περνούν σε μια πολύ καλή Κατασκήνωση, όμορφη, καθαρή, δημιουργική, ειρηνική, χωρίς τσακωμούς και γκρίνιες, γεμάτη με χαρούμενα παιδικά και νεανικά πρόσωπα. Υπήρχε κέφι, πνοή και αναπτύχθηκαν έντονα θετικά συναισθήματα με τα προβλήματα των δυσκολομένων παιδιών να αντιμετωπίζονται με φροντίδα και αγάπη. Η ουτοπική μας κοινωνία δείχνει ένα όμορφο δρόμο στα παιδιά και τους νέους.

Ιούλιος, Επισθεωρήσεις

Πολλές, περισσότερες από κάθε άλλη φορά, οι επισκέψεις Δημόσιων Υπηρεσιών που μας ρωτούν τα ίδια, ζητούν κι άλλα χαρτιά και μας επιτρέπουν να φιλοξενήσουμε τα παιδιά.

Η ετήσια επιθεώρηση της TUV Hellas, πηγαίνει καλά και εξακολουθούν να ισχύουν οι πιστοποιήσεις ISO 9001/2015 και 22000.

18 Ιουλίου, τα παιδιά αποχωρούν βίαια

Λίγο πριν από το μεσημεριανό, με άνωθεν εντολή αναγκαζόμαστε να αποχωριστούμε τα παιδιά. Παρά τη στενοχώρια μας όλα γίνονται γρήγορα, με ψυχραιμία και τάξη και τα παιδιά για πρώτη φορά δεν ξεχνούν τα πράγματά τους! Χάνονται οι τελευταίες και πιο γλυκές μέρες της Κατασκήνωσης, οι αγώνες στίβου, το βραδινό τραπέζι με τους εθελοντές να φορούν λαμπερές στολές, η Χειροτεχνία με τα κοσμήματα, το Μεγάλο Παιχνίδι, η Ψυχαγωγία και η τελευταία Σημαία όπου παιδιά και εθελοντές δακρύζουν αποχαιρετώντας τη ζωή που τους αξίζει και δικαιούνται. Τι κρίμα, πόση πίκρα.

21 Ιουλίου, η Κατασκήνωση κλείνει

Στη μετακατασκηνοτική μένουν πολλοί αφού δεν τους κάνει καρδιά να φύγουν. Έχουν συναισθήματα που πρέπει να επεξεργαστούν παρέα με τους φίλους και είναι πολλές οι δουλειές που πρέπει να γίνουν. Όλα μένουν τακτοποιημένα και καθαρά.

Στο Θρόνισμα των πύκνων της Κατασκήνωσης θα ταξιδεύει πια η ιστορία και της φετινής Κατασκήνωσης, που είχε ένα πικρό τέλος που δεν της αξίζει γιατί ήταν όμορφη.





Σεπτέμβριος, απολογισμός δράσης

Το Σάββατο 30 Σεπτεμβρίου 48 από τους εθελοντές της φετινής Κατασκήνωσης βρέθηκαν στο αγαπημένο τους βουνό και κουβέντιασαν για όλα όσα έγιναν σε αυτή την όμορφη κατασκηνωτική περίοδο, που τελείωσε τόσο απότομα και άδικα.

Προτάθηκαν αλλαγές που θα συζητηθούν τον χειμώνα, τονίστηκαν τα πολλά θετικά που έγιναν για τα παιδιά από πολλά μέρη του κόσμου που φιλοξενήθηκαν δωρεάν καθώς και οι εξαιρετικές σχέσεις των εθελοντών.

Κρατάμε τα θετικά, ξεπερνάμε τις δυσκολίες που προκύπτουν, γινόμαστε διαρκώς καλύτεροι και συνεχίζουμε!

Οκτώβριος, Έκθεση έργων Τέχνης

10-19 Οκτωβρίου 2023 γίνεται στο ΜΕΛΙΝΑ με σχετική επιτυχία η 27η Έκθεση προσφοράς έργων Τέχνης και Λόγου.

Οκτώβριος, Γλέντι με παραδοσιακή μουσική

Οι Μουσικοί αρρώστησαν και το γλέντι δεν έγινε αλλά θα γίνει την Άνοιξη.

Νοέμβριος-Απρίλης, Εργασίες

Συνεχίζουμε να κόβουμε τα καμένα δένδρα που κινδυνεύουν να πέσουν και να κάνουν ζημιές, ανοίγουμε συνεχώς τον δρόμο της πυρόσβεσης, φυτεύουμε νέα δένδρα και επισκευάζουμε τις ζημιές που έγιναν και γίνονται στα δίκτυα νερού, πυρόσβεσης και ηλεκτροδότησης.

Νοέμβριος, Γ.Σ. των μελών, εκλογές, Νέο Δ.Σ.

Στις 22 Νοεμβρίου 2023, στον φιλόξενο χώρο της ΘΡΥΑΛΛΙΔΑΣ στο Θησείο, πραγματοποιήθηκε η Τακτική Γενική Συνέλευση των μελών του Σωματείου όπου παρουσιάστηκε ο απολογισμός δράσης του απερχόμενου Δ.Σ. και διαβάστηκε η Έκθεση της Εξελεγκτικής Επιτροπής που εγκρίθηκαν παμψηφεί από τα μέλη του Σωματείου.

Στις ετήσιες εκλογές που ακολούθησαν ψηφισαν 39 από τα 51 ταμειακά εντάξει μέλη που περίμεναν τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας τρώγοντας ένα σουβλάκι και κουβεντιάζοντας για τα όσα ακούστηκαν.

Το νέο Δ.Σ. συγκροτήθηκε σε σώμα στις 27-11-2023 με Πρόεδρο τη Ρίτα Ζαμπάλου, Αντι-

πρόεδρο τον Νίκο Καλλίτση, Γενικό Γραμματέα τον Δημήτρη Αντωνίου, Ταμία τον Στρατή Πυρουνάκη, Ειδικό Γραμματέα τον Αλέξανδρο Κυτίνο, Σύμβουλο Δημοσίων Σχέσεων τον Σπύλιο Πέτσα και Συμβούλους τους Χρυσή Πυρουνάκη, Μαρία Μίλες και Σπύρο Θωμά.

Στην Εξελεγκτική επιτροπή εκλέχτηκαν οι Ξενοφώντας Παπαϊωάννου, Κώστας Αλεξανδρίδης και Θεοδόσης Α. Πυρουνάκης.

Στις ανοικτές συνεδριάσεις του Δ.Σ. συμμετέχουν οι Πέτρος Καλλίτσης, Ξενοφών Παπαϊωάννου και άλλα μέλη.

Δεκέμβριος, Χριστουγεννιάτικο Παζάρι

Στις 16 και 17 Δεκεμβρίου οργανώνεται στη ΘΡΥΑΛΛΙΔΑ με μεγάλη επιτυχία το 13ο εθελοντικό Παζάρι Αλληλεγγύης.

Ιανουάριος 2024, Κοπή Πίτας

Το Σάββατο 13 Ιανουαρίου κόψαμε την πίτα μας για το 2024 στην Κατασκήνωση. Μετά από πολλές μέρες με καλό καιρό, είχε φιλόβροχο και κρύο, αλλά 65 εθελοντές και φίλοι ήταν εκεί. Μετά από χρόνια κόψαμε την πίτα μας μέσα στη ζεστή, χάρη στα νέα κλιματιστικά που μας δώρισε η ΔΕΗ κουζίνα, με τυχερούς της χρονιάς την Κατερίνα, τον Κώστια και τον Θάνο.

Ο Chef Δημήτρης είχε φτιάξει μια εξαιρετική ζεστή φασολάδα που συνδυάστηκε περίφημα με όσα καθέννας είχε φέρει. Μετά το φαγητό, βόλτες, κουβεντούλα αλλά και χορός.

Μάρτιος-Ιούνιος, Σεμινάρια

Η εκπαίδευση όλων είναι απαραίτητη για να κάνει καλύτερη την Κατασκήνωση! Τα σεμινάρια για τους εθελοντές αρχίζουν 16 Μαρτίου και συνεχίζονται Απρίλιο, Μάιο και Ιούνιο.

Κάποιες παλιές κατασκηνώτριες έγιναν 18, τέλειωσαν το Λύκειο και θέλουν να γίνουν στελέχη, όμως με τα αγόρια υπάρχει πρόβλημα.

Παλιόι και νέοι πρέπει να ετοιμάσουν τα προγράμματα μέχρι τον Ιούνιο ενώ όλοι πρέπει να δηλώσουν τη διαθεσιμότητά τους για την Κατασκήνωση μέχρι τις 31 Μαΐου 2024.

Απρίλιος, Αίτηση αδειας

Υποβάλλουμε στην Αντιπεριφέρεια τα δεκάδες έγγραφα, που απαιτούνται για την έκδοση αδειας λειτουργίας.

Απρίλιος, Έκδοση του Περιοδικού

Το ΘΡΟΪΣΜΑ 27 είναι έτοιμο, σας το στέλνουμε και περιμένουμε τις απόψεις σας.

Όσα θα διαβάσετε από εδώ και κάτω δεν είναι βέβαια, αλλά ελπίζουμε ότι θα γίνουν.

Απρίλιος-Ιούνιος, Καραβάνι

Το Νέο πρόγραμμα που ετοίμασε το Καραβάνι Τέχνης και Αλληλεγγύης θα παρουσιαστεί σε Ιδρύματα, Ξενώνες και Σχολεία αφού τα παιδιά μας αναζητούν επίμονα.

Απρίλιος, Λαχείο

Το Λαχείο θα κυκλοφορήσει για μία εβδομάδα 22-26 Απριλίου και όλοι πρέπει να κάνουμε ό,τι είναι δυνατό για να πουληθούν πολλοί λαχνοί.

Μάιος, Γλέντι με παραδοσιακή μουσική

Μετά το Πάσχα θα γίνει το γλέντι με την παραδοσιακή μουσική στην Κατασκήνωση.

Ιούνιος, Εργασίες συντήρησης

Το τριήμερο 7-8-9 Ιουνίου θα είμαστε στην Κατασκήνωση για δουλειές (κόψιμο χόρτων, βαψίματα, μικρά έργα κλπ).

Μάιος - Ιούνιος, Χορηγίες

Πρέπει σκεφτούμε όλους τους γνωστούς μας που μπορούν να βοηθήσουν και να γίνουν πολλές ενέργειες για την εξεύρεση χορηγιών χρημάτων, τροφίμων και υλικών. Ελπίζουμε ότι τα πράγματα θα πάνε καλά και εφέτος και ότι θα έχουμε όσα χρειάζονται για τη φιλοξενία των παιδιών.

Ιούνιος, Εγγραφές παιδιών

Από 10 έως 21 Ιουνίου 2024 θα γίνουν, στη Φωλιά αλλά και στα Γραφεία στην Αθήνα, οι εγγραφές παιδιών. Ελπίζουμε να πάρουμε και τα 132 παιδιά που μπορούμε!

Ιούλιος, ο μήνας της μεγάλης δράσης

Στις 24 Ιουνίου, στο Πάρκο Ελευθερίας, θα γίνει η οργανωτική συνάντηση με τα στελέχη της κατασκήνωσης του 2024, ενώ η προκατασκηνωτική θα αρχίσει την Πέμπτη 27 Ιουνίου.

Τα παιδιά θα ανέβουν την 1η Ιουλίου και θα φύγουν στις 21 Ιουλίου ενώ η κατασκήνωση θα κλείσει στις 24 Ιουλίου 2024.

Τα περισσότερα από όσα θα γίνονται τους επόμενους μήνες θα τα μαθαίνετε από το newsletter. Για τα υπόλοιπα θα πρέπει να περιμένετε μέχρι τον Απρίλη του 2025.

Ελπίζουμε ότι φέτος τίποτα δεν θα μας εμποδίσει οπότε:

Τετάρτη 17 Ιουλίου 2024, στις 7.30 το απόγευμα, ελάτε στην Κατασκήνωση!

Είστε καλεσμένοι στη Γιορτή των Φίλων, για να δείτε από κοντά παιδιά και νιάτα σε δράση!

Εθελοντικό παζάρι αλληλεγγύης

Το Εθελοντικό παζάρι Αλληλεγγύης έχει εξελιχθεί σε θεσμό, όχι μόνο για τους εθελοντές που το οργανώνουν και για τις φίλες και τους φίλους που συμμετέχουν, αλλά γιατί είναι πολλοί αυτοί που ξέρουν ότι θα γίνει και κάθε χρόνο προγραμματίζουν να κάνουν τα χριστουγεννιάτικα ψώνια τους εκεί.

Μετά από 10 χρόνια στο Κλειστό Γυμναστήριο «Ιωάννης Φωκιάνας» το Παζάρι μετακόμισε πέρσι στο κτίριο του Συλλόγου Αρχαιολόγων στην Ερμού και φέτος, μετά από πολύ ψάξιμο, υποσχέσεις και πολλές ακυρώσεις, έγινε στον φιλόξενο χώρο της ΘΡΥΑΛΛΙΔΑΣ στο Θησείο (Ηρακλειδών 11) στις 16 και 17 Δεκεμβρίου 2023.

Όπως κάθε χρόνο εθελόντριες και εθελοντές μας ξεκίνησαν από τον Οκτώβριο να ετοιμάζουν κοσμήματα, γούρια και διακοσμητικά αλλά και μαρμελάδες, γλυκά του κουταλιού, μυρωδικά και πολλά άλλα. Την Παρασκευή το απόγευμα τα φορητά και πολλά ΙΧ έκαναν πολλά δρομολόγια, για να μεταφέρουν τις κούτες με τα πράγματα, τα τραπέζια και τον υπόλοιπο εξοπλισμό. Το βράδι είχαν στηθεί δέκα νέες ραφιέρες και πάγκοι γεμάτοι με κοσμήματα, διακοσμητικά είδη, παιχνίδια, κουζινικά, αξεσουάρ, συσκευασμένα χειροποίητα τρόφιμα και πολλά άλλα. Το Σάββατο πρωί-πρωί στήθηκαν στη στοά του κτιρίου οι πάγκοι με τα βιβλία και τα κόμικς καθώς και τα τραπέζια του μπαρ-καφέ με τα μανιτάρια που ζέσταναν τους «πελάτες» του. Ήταν μικρότερος ο χώρος του φετινού παζαριού, αλλά πολύ λειτουργικός και ζεστός.



Σάββατο και Κυριακή περισσότεροι από 50 εθελοντές και φίλοι στήθηκαν πίσω από τους πάγκους και έκαναν «παζάρια» με τους πολλούς επισκέπτες, για να διαθέσουν τα δεκάδες αντικείμενα που υπήρχαν. Το μπαρ διέθετε γλυκά για να συνοδεύουν τον καφέ και μεζεδάκια και φαγητά για το κρασί ή το τσίπουρο, ενώ τα τραπέζια στη στοά ήταν πάντα γεμάτα κόσμο. Ξεχωριστές και συγκινητικές ήταν οι ώρες που μας επισκέφθηκαν τα παιδιά της Παιδόπολης Αλίμου «Αγιος Ανδρέας» που φιλοξενούμε πολλά καλοκαίρια τώρα στην Κατασκήνωση.

Και του χρόνου!

Μαριλίου Μίλες

Συμμετοχές και ευχαριστίες

Το 13ο Εθελοντικό παζάρι Αλληλεγγύης διοργανώθηκε στο φιλόξενο χώρο της ΘΡΥΑΛΛΙΔΑΣ στην Ηρακλειδών 11 στο Θησείο, στις 16 και 17 Δεκεμβρίου 2023.

Ευχαριστούμε θερμά τα μέλη της Banda Calda Νίκο Αρμάγο, Πάνο Γουρνάκη, Γιώργο Δάρη και Σωτήρη Ντζιαβό καθώς και τις φίλες και φίλους με εξαιρετικές επιδόσεις στη μαγειρική ή/και στη ζαχαροπλαστική όπως η Γαρυφαλλιά Γκικοπούλου της περιφέρειας ταβέρνας ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ο Chef Τζαν Σενέλ και οι συνεργάτες του, οι κυρίες Νίκη Αφεντουλίδη, Ντίνα Καλαμίτση, Ντίνα Πολυχρόνη, Ελένη Λιδώρη, Ρίτα Ζαμπάλου, Μάρθα Δελή, Ντανιέλα Μακρή, Άννα Καλλίτση, Κατερίνα Παπαντώνη, Ειρήνη Μουζάκη, Έφη Αλεξανδρίδη, Ντίνα και Σίτσα Κανάκη, Σίσσυ Συράκου, Όλγα Ηγουμένου, Λένα και Κατερίνα Δελή, Χριστίνα Σίμου, Μαρία Μπισμπιρούλα, Ελένη Μαραγκού, Νένα Μπάστα, Κατερίνα Ρόρη, Λίλια Δεσποτάκη, Ελένη Θανάσουλα, Έφη Βλαχοδήμου και Σοφία Λαζαρίδου.

Σαπούνια και αλοιφές πρόσφερε η Χριστίνα Ανδρέου, ποτήρια ο Γιάννης Αργυρός, κουβερτούρα η NESTLE, λάδια ο Αντώνης Μπέρτσος, κρασιά και τσίπουρο ο Στέλιος Ζαχαρίας της ΚΤΗΜΑ ΜΟΥΣΩΝ, παιχνίδια και παζλ ο Αντρέας Αδάμης από τις Αφίσες Απόλλων, χαρτικά ο Κώστας Δερμάνης. Εξοπλισμό του μπουφέ προσέφερε η ΑΤΤΙΚΑ TERRA FOOD & DRINKS AEBE.

Ευχαριστούμε τον Γιάννη Νικολάου για τη δωρεάν διάθεση της αποθήκης για τις ανάγκες του παζαριού.

Στην επιτυχία του παζαριού συνέβαλαν σημαντικά οι φίλοι μας στα ΜΜΕ όπως ο Νικόλας Καμακάρης στον Talk Radio 98.9.

Θέλουμε να εκφράσουμε τις ευχαριστίες μας στους φίλους της ΘΡΥΑΛΛΙΔΑΣ, που για πολλοστή φορά μας διέθεσαν τον χώρο τους αλλά και στις Διοικήσεις του Συλλόγου Αρχαιολόγων και του ΦΩΚΙΑΝΟΥ, για τις προσπάθειες τους να μας παραχωρηθεί ο χώρος τους και φέτος.

Το παζάρι είχε μεγάλη επιτυχία και χάρη στα έσοδα του αρκετά παιδιά θα φιλοξενηθούν δωρεάν το καλοκαίρι στην Κατασκήνωση.





Περισσότερες από 9.000 μερίδες φαγητού και 10.000 μικρογεύματα ετοιμάστηκαν φέτος στο μαγειρείο.

Μεγάλες Χορηγίες

Οφείλουμε ένα μεγάλο ευχαριστώ στον κ. Κωνσταντίνο Περατικό και την PLEIADES SHIPPING για την πολυετή ενίσχυση των προσπαθειών μας με μεγάλα ποσά.

Χορηγίες χρημάτων και υλικών

Από τον Απρίλιο του 2023 μέχρι τον Μάρτιο του 2024 μας βοήθησαν και μας ενίσχυσαν εταιρείες και ιδιώτες με τη μεσολάβηση φίλων, που ξέρουν καλά τη χρησιμότητα της προσπάθειας που γίνεται για τα παιδιά της μεγαλύτερης ανάγκης.

Με Δωρεές 300-2000€ οι:

ALPHA BANK, ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ Α.Ε., ΒΕΤΑΡΠΑΝ ΑΕΜ, ESTROCHEM ΧΗΜΙΚΑ ΑΕΒΕ, SCHUR FLEXIBLES ABR A.B.E.E., ACTIVE SAFETY

Με διάθεση προϊόντων, μέσων και υλικών οι:

ΔΗΜΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ, ΠΑΚΠΑΑ Ελευσίνας, ΔΗΜΟΣ ΜΑΝΔΡΑΣ, UNILEVER, NESTLE, ΠΑΝΕΜΠΟΡΙΚΗ, URFIELD, ΤΑΒΕΡΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Στέλιος Ζαχαρίας και ΚΤΗΜΑ ΜΟΥΣΩΝ, ΑΥΤΑ ΒΛΑΧΑΚΗ, Λευτέρης Λαχουβάρης και ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ ΔΙΡΦΥΣ, ΕΥΡΩΧΑΡΤΙΚΗ, Δ.Ε.Η. Α.Ε., Χ.ΜΑΝΩΛΑΡΟΣ, COCA COLA-3E, EL BISCO, VESTA FOODS, SEPTONA, CHIPITA, ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ. Ι&S ΑΕΕ, ΜΕΛΙΣΣΑ-ΚΙΚΙΖΑΣ, ΜΠΗΣΚΟΤΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, BINGO-TOTTIS, PLANET FRUITS, ΦΙΛΗΣ Α.Ε., GENERAL SERVICES, ΤΡΙΑΝΕΜΙ, ΜΥΛΟΙ ΛΟΥΛΗΣ FRIESLANDCAMPINA, ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ, Ιωάννης Μπακογιάννης της ΓΚΑΖΟΖΑ, POLYECO S.A., Αντώνης Παπακυριάκης και ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ Α.Ε., Βασίλης Πατσαούρας ενώ οι φίλοι Κώστας Γκολογιάννης και Δημήτρης Τηνιακός κάλυψαν μεγάλο μέρος των δαπανών για τα καύσιμα.

Σημαντική είναι η προσφορά της TUV HELLAS που πιστοποιεί δωρεάν, κατά ISO 9001 και ISO 22000, τις υπηρεσίες, που παρέχουν οι Κατασκηνώσεις στα παιδιά που φιλοξενούν, της ΑΝΔΡΕΟΥ - ΧΗΜΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ που χορηγεί τα πιστοποιητικά αναλύσεων νερού και φαγητού, αλλά και της ΚΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΗ Α.Ε. και του Π. Τριανταφύλλου που πιστοποιούν την Παιδική Χαρά.

Ευχαριστούμε ακόμα τους φίλους στη ΘΡΥΑΛΛΙΔΑ, που πάντα μας παραχωρούν τον χώρο τους στο Θησείο.

ΛΑΧΕΙΟ 2024

Κυκλοφορεί το Λαχείο με αντικείμενα κλήρωσης 30 πίνακες και 70 βιβλία. Τιμή Λαχνού 2€. Κλήρωση στις 26 Απριλίου 2024 ώρα 8 μ.μ. Για λαχνούς τηλεφωνήστε στο 210.32.26.019

δειδη χρημάτων

Συνεχίζουμε χωρίς διάλειμμα 72 χρόνια στον ίδιο τόπο, γιατί η Κατασκήνωση είναι μια μικρή αλλά βαθιά ανάσα καθαρού αέρα στη δύσκολη ζωή παιδιών, που ζουν σε ιδρύματα, σε ξενώνες ή hotspot μιας ξένης χώρας, σε οικογένειες που αντιμετωπίζουν οικονομικά και άλλα ενδοοικογενειακά προβλήματα. Προβλήματα που επιδεινώνονται από φόβους που οφείλονται σε πανδημίες, φυσικές καταστροφές ή απλά σε επικοινωνιακές πρακτικές αυτών, που διαχειρίζονται εξουσίες.

Ελάχιστα προβλήματα λύνονται και τα περισσότερα από αυτά αλλάζουν όψη και μεταφέρονται ίδια και अपαράλλαχτα από γενιά σε γενιά, ενώ για κοινωνική φροντίδα ή για δικαιώματα των παιδιών δεν γίνεται καμιά συζήτηση. Έτσι η ανάγκη δημιουργίας εστιών νοιαξίματος, αγάπης, φροντίδας και χαράς δηλαδή η ανάγκη ύπαρξης της Κατασκήνωσης γίνεται διαχρονική.

Για να συνεχίσει να υπάρχει η Κατασκήνωση χρειάζονται όραμα, προγράμματα, άνθρωποι και χρήματα. Άνθρωποι έχουμε που έχουν γνώσεις για να καταρτίσουν προγράμματα ψυχοκοινωνικής στήριξης, να βρίσκονται δίπλα στα παιδιά, να κάνουν τις υποστηρικτικές δουλειές, χωρίς να χρειάζεται να δαπανήσουμε ούτε ένα €.

Χρειάζομαστε χρήματα για τρόφιμα, υλικά, μετακινήσεις και συντήρηση των εγκαταστάσεών μας. Οι χορηγίες δεν επαρκούν για αυτά και για να τα καταφέρουμε κάνουμε το Παζάρι, κυκλοφορούμε το Λαχείο, οργανώνουμε την Έκθεση και τη Συνεστίαση, στέλνουμε επιστολές και e-mail σε εταιρείες και ανθρώπους, ερχόμαστε σε επαφή μαζί τους.

Αισιοδοξούμε ότι προσπαθώντας πολύ, θα καταφέρουμε κι εφέτος να συγκεντρώσουμε τα 60.000€ που απαιτούνται και τα παιδιά θα πάνε Κατασκήνωση. Διαβάστε στη σελίδα αυτή τίτλους εταιρειών και ονόματα και θα διαπιστώσετε, ότι είναι πολλοί αυτοί, που έχουν αντιληφθεί τη σημασία της προσπάθειάς μας για τα παιδιά και τους νέους και μιμηθείτε τους.

Οφείλουμε ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους όσους ενίσχυσαν οικονομικά τις προσπάθειές μας, ιδιαίτερα τις κυρίες:

Μαρίκα-Ζηνοβία Φαφαλιού, Ελένη Σταματάκη, Ελένη Λιδώρη, Έφη Χαϊκάλη, Ευτυχία Παπατζανάκη, Ειρήνη Φούντου, Άννυ Μανασάκη, Μαρία Διαμαντοπούλου, Δήμητρα Κουτσοκώστα, Ελένη Ελευθεριάδου, Βάλυ Μαυρονικολάου, Εύα Μαργαριτούλη, Λέττα Λιόντα, Ελένη Μπουσδρή, Δέσποινα Χαρδούβελη, Μείμάρκα Αθανασία, Έφη Αλεξανδρίδη, Στέλλα Κάργα, Νίκη Αφεντουλίδη, Βάσω Μπάρα, Αλίκη Σιταρά, Αλέκα Χρήστου, Βασιλική Μεταξά, Λέττα Κουτσοχέρα, Λήδα Κυρίου, Τίνα Φαφαλιού και τους κυρίους:

Δημήτρης Λαιμό, Γιάννη Παπαδόπουλο, Νεόφυτο Καλινόγλου, Αντρέα Αδάμη, Κώστα Κοθωνίδη, Κωνσταντίνο Λόντο, Αδαμάντιο Φαφαλιό, Γιάννη Χρυσοβέργη, Σωτήρη Καλαμίτη, Νίκο Καλαμίτη, Στέλιο Σκούφα, Μόσχο Μοσχίδη, Λουκά Λιδώρη, Τάσο Γκιάνη, Γιώργο Γκιάνη, Γιώργο Τσαγκαράκη, Κώστα Μπούτση, Γιώργο Χαλόφτη, Νίκο Καπλανίδη, Δημήτρη Μαργαριτούλη, Αλέξανδρο Κυτίνο, Φοίβο Καλλίτη, Θεμιστοκλή Καλλίτη, Νάσο Κοντό, Διαμαντή Τασσόπουλο, Στέλιο Βασιλάτο, Ραφαήλ Μ., Χρήστο Ασπραδάκη, Βαγγέλη Τσιτσιλώνη, Παναγιώτη Ζαχαρόπουλο, Σταύρο Πατσή και τους εργαζόμενους στην POLYECO.

Επίσης όσους μεσολάβησαν για να βρεθούν τρόφιμα και υλικά όπως τους:

Γιώργο Παναγόπουλο και τους φίλους στην UNILEVER, Παναγιώτη Κουβάτσο και τους φίλους στη NESTLE, Ξενοφώντα Παπαϊωάννου, Σπύρο Ακτύπη τον κ.Αιμίλιο Βραχυπέδη της HEC και την κ.Ιωάννα Γιαννοπούλου του Ιδρύματος Αγγελικούση.

Μεγάλες χορηγίες για αγορά τροφίμων

Το Ίδρυμα Αντωνίου και Ιωάννη Αγγελικούση και η εταιρεία Η.Ε.Σ. (Hellenic Environmental Center SA) διέθεσαν σημαντικά ποσά για την αγορά τροφίμων, που ήταν απαραίτητα για την άριστη σίτιση των παιδιών.



ΣΚΕΠΤΕΣΤΕ ΝΑ ΑΝΑΛΑΒΕΤΕ τα έξοδα φιλοξενίας ενός παιδιού; 500€ θα του χαρίσουν 20 αξέχαστες μέρες!



**κατασκηνώσεις
χαρούμενα παιδιά - χαρούμενα νιάτα
χέυδεν 14, 104 34 Αθήνα
www.kataskinosi.gr**



EN ISO 9001:2015
Παροχή Υπηρεσιών Διαμονής, Σίτισης και
Ψυχοκοινωνικής Στήριξης Παιδιών και Εφήβων



EN ISO 22000:2005
Επεξεργασία και Διάθεση Τροφίμων
στις εγκαταστάσεις της Κατασκίνωσης

**αν πιστεύετε ότι η προσπάθειά μας αξίζει
και θέλετε να βοηθήσετε τότε:**

- **Καταθέστε ένα ποσό στους λογαριασμούς:**
GR7701100800000008067172687 (ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ)
GR0901401680168002002004752 (ALPHA BANK)
GR3702600560000010200373065 (EUROBANK)
GR8601720250005025010577269 (ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ)
- **Αγοράστε Λαχνούς του Λαχείου που κληρώνει, στις 26 Απριλίου 2024, 30 πίνακες και 70 βιβλία**
- **“Υιοθετήστε”, με 500€, τη “φιλοξενία” για 20 μέρες ενός παιδιού στην κατασκίνωση**
- **Διαθέστε για τα 140 παιδιά τα εξαιρετικά προϊόντα της Εταιρείας σας (τρόφιμα, υλικά καθαριότητας κλπ)**
- **Αφιερώστε χρόνο στις δραστηριότητές μας και δουλέψτε εθελοντικά στα προγράμματά μας για τα παιδιά και τους νέους**

**Επικοινωνήστε μαζί μας
αφήνοντας μήνυμα στο 210.32.26.019
στέλνοντας FAX στο 210.32.57.801
ή e-mail στο kataskinoseis@yahoo.com
και στο kataskinosi@gmail.com
Θα μας βρείτε επίσης
www.kataskinosi.gr
www.facebook.com/KataskinosiXPXN
www.instagram.com/kataskinosi_xpxn**